
3 3433 07577684 3

KARL LARSEN

SEKSTEN AAR

DET NORDISKE FORLAG
(BOGFORLAGET)

ERNST BOJESEN
KØBENHAVN

SEKSTEN AAR

KARL LARSEN

SEKSTEN AAR

DET NORDISKE FORLAG
(BOGFORLAGET) ERNST
BOJESEN · KØBENHAVN
TRYKT HOS F. E. BORDING
MDCCCC

OPLAG: 3000 EKSPL.

I

DET var i Gartner Birchs den lange Længe, at Fru Steffensen boede, hun, som Manden i sin Tid var rejst fra til Amerika. Det havde været meget sørgeligt dengang, som hun sad dèr med en halvvoksen lille Pige og en ganske lille en. Og tilmed svagelig, hvad Fru Steffensen altid havde været!

Heller ikke et Menneske i hele den lille By havde da ogsaa bare tænkt sig *Muligheden* af, at Steffensen kunde gøre saadan noget. Naturligvis havde han brugt mange Penge, for han var jo Selskabsmenneske og kom meget paa Klubben og i Skydelavet, men han var godt lidt af alle Folk og Løjtnant fra Krigen og sang saa nydeligt, at baade han selv og alle de, som hørte paa det, mange Gange kunde faa Vand i Øjnene. Og de Penge, der gik med — ja, det var ikke lidt i Hjemmet heller, de gjorde store Sel-

skaber og holdt Landauer som Fru Steffensen kørte ud i, Sommereftermiddage, hun kunde jo kun gaa saa daarligt; men paa den anden Side var Steffensens Forretning da en af de ældste i Byen og drevet svært op i halvtreserne af Faderen, som ogsaa havde grundlagt Hjemmet for Borgerdøtre og Mindelegatet og var bleven kongelig Agent efter Frederik den Syvendes Besøg i en og tres....

Det var ikke mere end rimeligt, at Folk i Byen endnu den Dag i Dag, femten Aar efter, talte om den Morgen, da Sagfører Fischer løb barhovedet ned ad Gaden og over paa Ortmanns Hotel for at læse Brevet op fra Steffensen med den Besked, at nu skulde de aldrig se ham mere. Og saa alt det, der fulgte oven paa! Forretningen, som var ødelagt i Bund og Grund og kommen ind med den ene daarlige Forbindelse efter den anden! Hele den store Omsætning, der bare havde givet Tab paa Tab! Det var en Fallit, som de aldrig nogen Sinde havde set Mage til i Byen; ligefrem moderne! Og Fru Steffensen var besvimet Gang efter Gang, uafbrudt en hel Dag igennem, og bagefter havde hun maattet ligge i flere Uger. Og det store Pigebarn paa elleve Aar, Louise, som

var saa begavet, og som Munden ikke havde staaet paa af Fortvivlelse, hun havde ligefrem talt som et voksent Menneske. Den eneste saamænd, der havde været uberørt af det altsammen, var den ganske lille Tøs paa et Aar, Beate; men hende havde den store Søster taget sig af, som kunde hun have været en gammel, voksen Kone. Det var et mageløs mærkeligt Pigebarn, den Louise, hun talte til Moderen og trøstede Moderen og gemte Faderens Billede, for at Fru Steffensen ikke mere skulde se det, og havde jo rigtignok i det hele taget været noget for hende. Og det var saamænd ogsaa haardt nødigt, for Moderen havde slet ikke kunnet holde sig oppe under Skæbnen, men var givet efter, fuldstændigt. Naa, hun var jo saa svagelig.

For Resten havde Fru Steffensen rigtignok lært at kende hvad det vilde sige med et gammelt, anset Navn. Den gamle Agent Steffensens Svigerdatter var bleven hjulpet som vistnok ikke nogen anden vilde være bleven det og maaske heller ikke i ret mange Byer. Hos Gartner Birchs i den lange Længe boede hun og Børnene frit lige saa længe de levede, og de kunde tage fra Haven hvad de vilde, det kostede ikke noget. Og Bestyrelsen for

1*

kgl. Agent Steffensens Mindelegat havde naturligvis tilstaaet hende en Portion paa 400 Kroner om Aaret, livsvarigt, mere kunde der slet ikke gives paa Kontoen: almindelig Velgørenhed, ydet trængende Borgerdøtre af Staden. Og saa traadte alle Steffensens gamle Venner i Byen sammen og tegnede sig for Bidrag — mest for Resten den store Møbelfabrikant Lars Petersen fra København, der havde tjent som Soldat i Krigen under Steffensen. Fru Steffensen kunde dog nok sidde dèr med en tusind Kroner om Aaret foruden den fri Bolig, og det var dog egentlig virkelig godt, naar man tænkte . . . .

Datteren Louise var nu bleven fem og tyve Aar. Den tre og halvfjerdsindstyveaarige Distriktslæge Bech, som forlængst havde Amanuensis til de egentlige Forretninger, men endnu gik rundt og sludrede i sine gamle Familjer, snakkede ikke saa sjeldent om Louise. Hun læste Engelsk med hans Datterdatter i Frøknerne Pades Skole og med baade Barnets Moder og Fader hjemme.

»For hun er s'gu dygtig,« sagde den gamle Doktor og gjorde sit lille Kast med Haanden, saa at den løse Manchet kunde falde frem efter, hvorpaa han straks gav den et

Skub opad igen, for at man ikke skulde se, hvor den var nusset. »Engelsk, det kan vi andre jo ikke noget af; men hun har læst ustandseligt hos den gamle Kaptajn Engelhardt. Han siger, hun kunde tage hans Translatøreksamen lige paa Stedet.«

»Hun *er* nu saa lidt heldig at se paa,« sagde Borgmesterinden.

»Naa, hva'! Hun er lidt maver; men hun har da en pæn Højde. Saadan det, vi kaldte for god Figur i hvert Fald i mine unge Dage. Det ved Gud vi gjorde.«

»De siger, hun har været forlovet med en Herredsfuldmægtig et Sted, jeg ved ikke rigtig . . . .,« og Borgmesterinden gjorde nogle Bevægelser med Hovedet i en nordlig Retning.

»Ja, det har hun rigtignok.«

»Han var nok af tarvelig Familje.«

»Gudbevares, det manglede der ikke paa, men det var et af disse Bondebrækjern fra neden af, der tager alle Eksaminer ved Universitetet, og saa tjener de Penge, for dem ved de, hvad er værd. Men det var for Resten et Mandfolk. Han gik hen og døde af en Trombose i Lungerne — Hjerteslag som de siger. Og det var s'gu Synd. For Louise, hun er nu alligevel af dem, som

jeg kunde unde, at hun ikke maatte komme til at falde fra hinanden i Led paa Led, som de gør det, Kvindfolk, i den spedalske Syge, der hedder Jomfrustand i vores højkristelige Samfund . . . .«

Og dermed var Distriktslægen inde paa et Yndlingsemne, som han drøftede baade med gifte og ugifte Damer paa en Maade, der ikke vilde blive tilgivet nogetsomhelst andet Menneske end ham . . . .

Hver eneste Dag spadserede Frøken Louise inden Skoletiden Morgentur med sin Søster Beate, der var fyldt femten Aar og nu gik til Præsten. Beate holdt hende under Armen, og de vandrede ud fra Gartner Birchs Sidelænge, hvor Moderen sad i Lænestolen ved Vinduet. Hende vendte de sig og nikkede til, inden de gik ud ad Alleen, som førte op ad Bakke til en grevelig Lystgaard, der stod tom de ti Maaneder af Aaret. Her oppe kunde de saa staa paa den øde Terrasse foran den lille Herskabsbygning, medens Vinterwæden laa paa Stentrappetrinene og i Sandstensurtepotterne. Og de to Søstre saà ud over Fjorden, der skar sig ind dybt under dem, med lave Højder paa den anden Side. Saa stod Beate med sin Søster helt om Livet.

De havde begge gammelt Overtøj paa og Huer, der sad ganske fast paa Hovedet.

Beate pegede ud over Vandet, hvor en lille Jagt langt ude dyppede godt ned for Bølgerne.

»Louise,« sagde hun, »fortæl om dengang, Du rejste til Norge med Fru Finsen.«

Og medens de gik fra Udsigtspladsen ind ad lange, fugtige Gange mellem bladløse Træer, fortalte Louise med mange Ord om en Rejse til et Badested i Norge, hvor hun for nogle Aar siden havde været som Ledsager for en velhavende Dame der fra Byen. Louise skildrede og udviklede, talte Sætninger med norsk Akcent og fortalte noget, hun vidste fra sin store, engelske Grammatik om Ligheden mellem engelsk Almuesprog og nogle Bønders Tale i Norge, naar de satte h foran Ord, hvor det ikke skulde være, og lod det falde, hvor det netop skulde være.

Men allerhelst vilde Beate høre hende fortælle om, naar de havde været saa langt ude paa Vandet, at alting kun var Hav omkring dem.

»Kunde man slet ikke ane, at der var Land?«

»Ikke det mindste; der var ikke Spor af Land at øjne.«

»Og heller ikke Skibe?«

»Nej, kun saadan et lille et engang imellem.«

»Naa, ja, det gør ikke noget. Saa er det godt,« sagde Beate og nikkede.

Engang greb hun Louise endnu heftigere om Livet, midt i en Skildring om da de i Norge var steget op til Fjælds om Natten og der saà Solen staa op.

»Louise,« sagde hun, »jeg tror Du kunde, digte!«

Morgenturene endte altid med, at de kom hjem og hentede Skolemaden, som en af Gartner Birchs Piger, der gik dem til Haande, havde skaaret, for det tog for lang Tid for Fru Steffensen med den Slags Ting, saa blev hun nervøs. Derpaa fulgtes Søstrene ad det aabne, blæsende, barske Stykke Vej langs den ubeskyttede Sundside ind til Byen og til Skolen. Men hjemad passede det sjældent med Tiden, at de kunde følges. Saa gik Beate sammen med sin jævnaldrende, baade Skole- og Præstekammerat, Aline Gemsøe.

De talte da mest om Kagerne hos Konditor Jepsen paa Langgade og om Præsten. De fandt, at han lignede den Kristus i Gethsemane Have, som de havde set, først paa et meget stort Billede og siden paa de nyde-

ligste Kort, som begge de unge Piger havde købt henne hos Boghandleren tre Skridt fra Jepsen. Det var nok et fransk Billede af en meget berømt Maler, og Kristus laa paa Knæ, med en Kalk i sin Haand, ligesom dem, der stod udenpaa Salmebøgerne. Han havde Skæg, der var klippet ligesom Præstens, og Profilen og Øjnenes Udtryk, det var ligefrem *mærkeligt,* som det lignede! Kun at Pastor Lynge naturligvis ikke saà i den Grad sørgmodig og ulykkelig ud.

»Men jeg tror ikke, han er lykkelig,« sagde Aline.

»Jo,« sagde Beate, »han er lykkelig, fordi der er noget, han har overvundet. Det kan man se paa ham.«

»Han har maaske været Fritænker, dengang han var ung.«

»Ja, og saa husk paa, de har mistet to smaa Børn.«

»Aa, ja, hvor det maa være skrækkeligt at miste Børn!«

»Moder har prøvet det,« sagde Beate meget alvorligt, »hun mistede min Broder, og han var den første. Og tænk, to ganske smaa Piger mellem Louise og mig.«

De unge Piger gik med hinanden under Armen. Aline trykkede Beates Haand.

»Det havde rigtignok været yndigt, hvis Du havde haft en stor Broder nu og flot! Ligesom Camilla Seyfart.«

»Saa vilde jeg ønske, han havde været en meget stor Kunstner. Af dem, som alle Folk taler om. Han skulde ikke været Præst.«

»Nej — kunde Du tænke Dig at blive gift med en Præst?«

»Gud, nej — det kunde jeg rigtignok slet ikke tænke mig.«

Og saa kom Talen igen paa Præsten og hans Kone. Hun gik altid saa hurtigt paa Gaden og havde saa travlt. Men de var vist alligevel meget lykkelige . . . .

II

INDE i Fru Steffensens store Stue hang der under Spejlet et Fotografi fra Krigens Tid af hendes Mand og et Par af hans Kammerater, allesammen i Uniform. Louise havde hængt det op paa sin Konfirmationsdag.

Hermed var det gaaet saaledes til, at i Hjemmet inde i Byen, paa Langgade, havde der hængt en stor Kultegning af Steffensen, forstørret efter et Fotografi fra Forlovelsesdagene, og derunder dette lille Billede. Men efter at det frygtelige var sket, blev de begge to pakket ned og gemt hen, som Folk ganske rigtig fortalte, af dette mærkelige Barn paa elleve Aar, Louise. Moderen elskede hun med et ligefrem glødende Sværmeri for alt det, hun havde lidt, af Sygdom, og nu det aldeles gruelige med Faderen, saa hun maatte skaanes for alt, hvad der kunde pine hende, først og fremmest for at se Faderens Billede.

Men paa den Dag, Louise var bleven konfirmeret, og de var kørt hjem fra Kirken, og Moderen og hun havde været alene, inden de Par fremmede kom, og de begge to havde grædt saa meget, da var det at Barnet paa en Gang sagde: »Mo'er, jeg har en Bøn til Dig, og Du maa ikke nægte mig den. Du og jeg har været alene i Dag i Kirken med Vorherre. Men jeg maa have Lov til, fra nu af, her hjemme i Stuen, henne ved min Plads i Sofaen, hvor jeg sidder om Aftenen ved Lampen, at have ham hængende, som har forladt os.« — Og saa havde Louise betænksomt valgt, ikke Billedet af Steffensen, som han havde været, da han lærte sin Hustru at kende, men det fra de unge Aar og Krigens Tid, da alle Mennesker holdt af ham.

Folk havde ogsaa fundet dette Træk saa rørende undtagen, mærkeligt nok, den gamle Distriktslæge.

»Det skulde De ikke have givet hende Lov til,« sagde han til Fru Steffensen, »det er Tøseideer. Men jeg skal sige Dem, hvad De skulde, som gammel Kone, De skulde s'gu hænge Steffensen og Dem selv op igen ligesom før i Tiden.«

»Men Gud, Hr. Doktor, De ved jo da nok . .«

»Jo, at der var et Pigebarn med, da han rejste, eller hun mødte ham i Bremen. Ja, hende skal De s'gu ikke hænge med; det er ikke Meningen . .«

Den Sort Ting var det jo, som man kun fandt sig i af Distriktslægen, eller »gamle Gestrikt«, som de kaldte ham.

»Ja, jeg siger det kun, Fru Steffensen, fordi jeg er Læge, eller *har* været det i hvert Tilfælde. Det vilde være meget sundere, forstaar De.«

Men hvorom alting var, saa hang der paa Fru Steffensens Væg kun Reserveløjtnant Steffensen fra fire og tres i en Gruppe med tre Kammerater, og andet Billede havde lille Beate aldrig set af sin Fader.

Moderen havde heller ikke nogen Sinde talt til hende om Faderen. Det var blevet overladt til Louise, efter Samraad med Fru Steffensen. Skjule noget for Louise, det havde jo været umuligt fra den første Dag, og det kunde heller ikke være faldet Moderen ind, saa udviklet som det Barn altid havde været. Tværtimod havde hun altid i stille Tusmørketimer, hvor de havde siddet og omslynget hinanden, aabenbaret sin Datter alting meget tidligere, end man ellers

vilde have betroet saadan et ungt Barn noget af den Art. Og endnu den Dag i Dag kunde hun og Louise, naar Beate var ude, sidde og tale om hendes Liv med Steffensen og alt det meget deri, som voksne Kvinder kunde drøfte, naar de var fuldt ud fortrolige med hinanden. Det var jo ogsaa ligefrem Fru Steffensens Pligt, havde hun altid fundet, overfor denne Datter, der selv var en voksen Kvinde og aldrig burde kunne komme til at lide de frygtelige Skuffelser, som hendes Moder havde lidt af Livet og af den eneste Mand, som hun nogen Sinde havde elsket. Ham havde hun, uvidende og troskyldig, indrømmet alt; et Offer var hun blevet for hans Letsindighed og Upaalidelighed og for dette en Kvindes søde Sværmeri. For han havde været saa køn! Og Sangstemmen! Ingen af Døtrene havde arvet den, ikke engang Beate, der ellers lignede ham saa meget med de kønne Øjne og den smukke Næse og fine Form paa Hovedet. Blot hun nu ikke ogsaa maatte komme til at ligne ham i Sind! . . . .

Louise var kun femten Aar, da hun var begyndt at tale til sin lille Søster om Faderen, efter en bestemt Plan, som hun selv

havde lagt og først bagefter fortalte Moderen, for hvis Skyld Louise havde taget denne alvorsfulde Gerning paa sig.

Paa Ture med den lille Søster i Haven og i Skoven digtede Louise sin Faders Historie. Han havde været en tapper Officer i Krigens Tid, som Beate kunde se det af Billedet, der hang over Louises Plads, havde gaaet meget igennem af Kulde og ondt, og ligget saaret. Men han havde altid været i godt Humør og sunget med sin dejlige Sangstemme, saa alle Soldaterne blev oplivede. Efter Krigen — en hel Del Aar efter — havde han lært Moder at kende, og de havde elsket hinanden lige saa højt, som Moder nu elskede Louise og Beate, ja endnu højere, som en Fader og en Moder kunde elske hinanden. Og de havde levet saa lykkeligt og boet paa Langgade, hvor nu H. P. Kierkegaard havde den store Forretning. Men saa var det, at Tiderne, de blev saa daarlige, det vilde sige, at Folk havde ingen Penge til at købe for, og der var slette Mennesker, som havde købt hos Fader og ikke betalte ham Pengene for det, og saa havde Fader ingen Penge til at betale med igen. Derfor rejste han pludselig over til Amerika, hvor der jo var saa mange Penge; men paa

Vejen gik han under med Skibet og druknede.

Beate havde grædt krampagtigt første Gang, hun hørte den Historie, og de kunde længe ikke faa hende ned paa Vejen langs Sundet. Længe efter gav hun sig til at skrige, bare hun saà Vandet.

Louise fortrød helt, at hun havde digtet den Udgang paa Historien, var ulykkelig, angrede og græd for Moderen i den Anledning. Moderen græd ogsaa, men havde heller ikke kunnet tænke sig en anden Slutning, naar man dog ikke turde fortælle Barnet den frygtelige — ak, saa frygtelige Sandhed!

Og efterhaanden som Beate voksede og udviklede sig, blev dette store Atlanterhav og Skibbruddet til noget uhyre sørgeligt og gribende tragisk, som hendes Tanker dvælede ved med en fantastisk Gru. Hun vilde netop gerne — med Louise holdt godt fast i Haanden — staa paa Bakken, foran det lille grevelige Lyststed og se langt ud over Fjorden, naar det blæste og Bølgerne lyste hvidt. Med stadig genkommende Interesse spurgte hun Søsteren ud om Skibbrud og Strandinger. Og Louise fortalte gerne, i Fornemmelsen af, at Barnet nu blev draget til

af det, som tidligere havde indgydt hende Uro og Skræk, saa hun kunde fare grædende op af Søvne om Natten.

Beate lyttede til. Bølgerne, der kunde være saa høje som Huse og knække store Master midt over, Redningsbaadene, der splintredes og sank, uagtet Matroserne roede saa Blodet sprang dem frem under Neglene, Kaptajnen, der gik under til allersidst, højt oppe paa Kommandobroen, alt det blev for Beate til den mest ophøjede Kamp af Helte, blandt hvilke hendes Fader havde været. Hun forestillede sig hans bristende Tag, da han forgæves søgte at holde en Kvinde og nogle smaa Børn oppe, i Tanken om sin egen Hustru og sine egne smaa Børn hjemme, og hun syntes, at hun ligefrem kunde føle det, da han maatte slippe dem og blev borte. Beate kunde græde sig baade træt og stolt og lykkelig over sin Fader.

Og vidt og bredt fortalte hun om ham til Havekarlens Børn, der boede i det lille Hus lige ved Indgangen til Alleen, og som var mindre endnu end hun selv. Med dem legede hun baade Mennesker og Køer, der blev sendt over til Amerika og som forliste, og Søster Louise havde ikke noget

imod, at Beate ogsaa talte med Havekarlen og hans Kone om hendes Fader og hvad der var hændet ham, det var saadan rare Folk, lang Vejs fra, og som boede saa ene herude ved Grevens Gaard udenfor Byen. Men da Beate kom til at gaa i Skole hos Frøknerne Pade, hvor hendes Søster selv var Lærerinde, saa forbød Louise hende ligefrem at tale til nogen af de andre Børn om Faderen, det var den Sort store og dybe Ting, som man altid skulde hæge over ene og være glad ved at kunne beholde for sig selv. Heller ingen af Beates Skolekammerater havde nogen Sinde udtalt sig med andet, end at Beates Moder jo var Enke, og først nu, da de gik til Præsten, havde Beate i en stille Time betroet Aline Gemsøe hele Sammenhængen; de var jo bleven de allerbedste og mest oprigtige Veninder.

Men saa var det en skønne Dag, at Aline var saa forfærdelig sød mod Beate i Skolen, og i Frikvarteret var der oven i Købet en af de ægyptiske Sølvringe, hun gik med som Armbaand, og som hun absolut vilde tage af for at give Beate.

Beate vilde frygtelig gerne have den, men syntes dog, hun maatte sige Nej.

»Hvorfor skulde jeg dog have den, Aline, det er jo slet ikke min Fødselsdag eller noget!«

Men Aline tog hende, midt i en af Skolegangene, om Halsen og kyssede hende tre Gange paa Munden og sagde, at hun græd, hvis Beate ikke vilde tage imod Ringen.

Siden havde de fulgtes ad til Præsten og været meget optagne af, at de maatte skynde sig for ikke at komme for sent. Da de gik derfra, var de, som sædvanlig, alene og i højtidelig Stemning af det, Præsten havde sagt. Men bedst som de gik, Arm i Arm, hen ad Sundvejen, hvor der netop blæste en skarp Vind ud fra Fjorden, gav Aline sig til at græde.

Beate blev ulykkelig og trængte ind paa hende for at faa at vide, hvad der dog var i Vejen, men hun vilde ikke sige det, vilde bestandig ikke, indtil hun pludselig tørrede sine Øjne, pudsede Næsen og saa Veninden lige ind i Ansigtet: »Jo, jeg vil sige Dig det. Du skal have det at vide . . .«

Beate følte sit Hjerte banke, saa det næsten gjorde ondt.

»Hvad er det, Aline?« — nu var *hun* lige ved at græde.

»Det er din Fader . . .«

»Min Fader . . .?«

»Ja, han er ikke druknet, han er . . .« Graaden brød igen frem for Aline: »han er — rendt fra din Moder.«

De to Pigebørn fik sat sig paa en af Forskønnelsesforeningens Bænke, og under Omfavnelser og Kys og Taarer kom Historien frem, hvorledes Aline hjemme havde sagt noget om Beates Fader, der var gaaet under i Atlanterhavet, og saa Alines Moder havde fortalt hende det altsammen, for at hun ikke skulde rende rundt til Nar for Folk, nu, hun snart skulde konfirmeres; men naturligvis havde hun ikke maattet sige noget derom til Beate. Det havde Aline rigtignok heller ikke villet for alt i Verden, straks til at begynde med, og hun havde haft saa ondt, aa, saa ondt af Beate; men saa havde hun syntes bagefter, at naar *hun* ikke skulde gaa rundt til Nar for Folk, som hendes Moder sagde, saa skulde Beate det heller ikke, og ingen var jo bedre Veninder, saa de *maatte* holde sammen, og de *vilde* holde sammen, og det var bare for at holde sammen, at hun havde sagt det.

Og Beate og Aline skiltes meget sent fra hverandre og græd tilsidst igen, begge

to. Men hvad der saa skulde ske eller ikke, de havde vist sig som Veninder for hinanden, og de vilde blive ved at være det bestandig.

III

Da Beate endelig satte Kursen lige hjem, var det først med en lille usikker Følelse, fordi hun kom saa meget for sent; men den svandt straks efter næsten ganske for et helt overvældende Indtryk af uendelig Sorg og Smerte.

Hendes Fader *løbet bort* fra hendes Moder! Hendes Moder forladt . . syg af Sorg . . en svegen Kvinde . . . . og naar Beate tænkte paa, hvorledes Kærlighed burde være mellem Mand og Kvinde! Saa ophøjet og trofast — til Døden. At Mænd kunde bære sig saadan ad, naar de vidste det! Og det gjorde de. Men hun vilde ikke tro et Ord mere af, hvad de sagde — som nu Camilla Seyfarts Broder, der havde laant Beate Bøger, netop om Kærlighed, udmærkede Romaner, som ogsaa Louise læste i, men det var blot Usandhed altsammen — hvordan var det,

der stod et Sted: Løgn og forbandet Digt. Ja, det var netop Ordet: Løgn og forbandet Digt!

Tænke sig, at hun nu skulde hjem og se Moderen sidde i Lænestolen og lide . . . og at det var Beates Fader, hendes egen Fader . . .!

Beate var bleven ganske varm og vaad i Tindingerne, og maatte knappe Kaaben op. Hurtigt gik hun igennem Gartner Birchs Forhave og forbi Moderens Vindue i den store Længe. Da saà hun der indenfor Ryggen af en Mand lige i Nærheden af Ruden.

Af en Mand! — Det gav helt et Ryk i Beate, og hun følte Blodet skyde op i Kinderne, om ogsaa hun straks efter sagde til sig selv, at det kunde jo ikke være nogen anden end den gamle Hr. Petersen ovre fra København, hun havde oven i Købet kunnet skimte hans graa Haar og hele svære Skikkelse.

Han sad ganske rigtig i Lænestolen, da hun traadte ind. Moderen var kommet over i Sofaen, paa Louises Plads, lige under — under Billedet af ham — hendes Fader . . . .

Der stod Kage og Vin paa Bordet, og Louise havde sat sig paa en af de alminde-

lige Stole; hun havde været inde at skifte Liv, efter at hun var kommen fra Skole.

Der var ingen, som lagde Mærke til, at Beate kom saa sent fra Præsten, de sagde bare, allesammen, at det var da dejligt hun kom, og den gamle Hr. Petersen rejste sig.

»Ja, nu er hun jo snart ikke mer den lille,« sagde han og saà helt glad ud. Og Moderen og Louise smilede, begge to.

At de kunde være glade og smile, naar de dog alle vidste det, som Beate nu havde erfaret, det aldeles frygtelige, forfærdelige, for det maatte de jo da vide. Eller skulde Folk maaske paa en mærkelig Maade have skjult det for baade Moderen og Louise, saa at de troede, hvad de havde fortalt, og nu Beate alene af sin kære Veninde havde faaet den hemmelighedsfulde Sandhed at vide. Var det ikke muligt?

Beate følte sig halvt fra det og syntes, hun egentlig ikke var rigtig i Stuen, sammen med de andre, da Hr. Petersen strakte sin store Haand frem og trykkede hendes og bagefter sagde: »Nej, og sikken en Højde allerede! Det bliver jo en hel Dame, naar de lange Kjoler kommer.«

Det var næsten ikke Beate muligt at smile, og hun havde dog ellers altid saa godt kun-

net lide den gamle Hr. Petersen, som var saa venlig og bestandig havde noget rart med til hende, naar han kom over paa sin Forretningsrejse fra København.

»Det er rigtignok andre Tider,« blev han ved, »end den Gang, da man fik sig et lille Kys. Naa, det var dog ikke saa galt, som naar gamle afdøde Gartner Birch han kom med det store, stive Skæg, for det stak.«

Hr. Petersen lo og blev ved at le, men saa med et sagde han alvorligt: »Ja, ja, min Pige, Vorherre han er nok med Dig og lægger sin Velsignelse i det altsammen.«

Fru Steffensen smilede noget træt og fraværende.

»Du ser saa hed ud, Beate,« sagde nu Louise.

Pigebarnet gik ind i Soveværelset ved Siden af for at gøre sig lidt i Stand.

»Hun bliver nydelig,« sagde Petersen, ligesom Døren lukkede sig efter hende, »ligefrem smuk. Det er Faderen op ad Dage. Ja, undskyld, Fru Steffensen, han var jo ikke imod Dem, som han skulde være, det ved Gud, han ikke var, men jeg kan aldrig lade være at tale om ham alligevel, for han havde det, man ikke giver sig selv; det var netop det.«

Fru Steffensen saà ligesom hjælpeløs om-

kring sig; hun vidste aldrig rigtig, hvorledes hun skulde tage saadan noget overfor den gamle Hr. Petersen, der jo havde været saa god imod dem allesammen.

»Og Deres Mand kunde ogsaa godt lide mig,« blev Petersen ved, »Snedker 51, kaldte han mig altid. *Han* hed nu Krøllen, baade for Officerer og Mandskab. Det var hans Navn, for det tykke, krøllede Haar, og saa, i det hele taget, der var noget krøllet ved ham, ku' man sige. Han gik foran Kompagniet, da vi gik fra Dannevirke, og jeg var højre Fløjmand i første Sektion, og foran os red der nogle Dragoner. Afstand, det var der ikke noget, der hed paa den Marsch, saa hver Gang vi var ved at falde i Søvn og Benene gik fra os, satte vi Næsen lige ned paa Halen af Dragonhestene, men Krøllen, han kunde holde Humøret oppe alligevel. Og det vil jeg sige Dem, Frue, at Deres Mand, han reddede mange Menneskers Liv den Nat, for der var mange og blev saa trætte og sultne og forasede af Tornystren, saa de smed dem ned og kunde ikke længer; Vorherre, han tog dem. Men af Krøllens Folk, der var ikke en, der fejlede. Og bare I bliver ved mig, Folk, og holder Jer sammen, sagde han, og saa, om vi kunde

faa lidt Ild i Bøssen, det vilde give Luft! Og De kan tro, Frue, at det gav ogsaa Luft da de kom flintrende, disse østrigske Husarer, i hvide Kapper. Det er jo ikke værre end som Møllersvendene hjemme, sagde Krøllen, og han os ned bag en Stump Gærde, hvor der var lidt Anlæg for Riflerne! Visér 400 Alen! Huit! — Fa'er var hjemme, sagde han, da de vendte Hestene og stak af.«

Hr. Petersen havde faaet sat sig godt til Rette i Lænestolen og blev ved: »Men saa var det de kom igen, og mange fler, ligesom vi troede, vi skulde have Fred. Men vi jo ned bag lidt Dækning! Og der var det, vi var tre Stykker og skød paa en østrigsk Furér. Det var Thorsen, som kommer hjemme hos mig, og Pakhusforvalter Jensen i Korsør, som jeg ogsaa besøger hvert Aar, og saa mig selv. Roligt Sigte, Folk, raabte Krøllen, saa skal han nok vende Bunden i Vejret. Og Østrigeren nedad Hesten! Hvem af os der havde ramt ham, det har vi jo drukket mange Boller Punsch paa bagefter, men død var han, og 300 prøjsiske Daler havde han i sin Taske, dem fik vi fat i. Det var Krigsbytte. De blev delt ud i Kompagniet. Det var sg'u ogsaa det eneste Krigsbytte, vi saà i den Krig.«

Petersen tog om det Glas Sherry, der stod foran ham.

»Skaal, Frue! Naa, ja, De drikker jo naturligvis ikke noget, nej. Men Frøken Louise har da et Par Draaber i Glasset. Skaal, begge Damerne, Skaal! Men det skal være Deres Mands Skaal, Frue, med alting. Jo, det skal. Der gaar ikke en Dag, jeg ikke tænker paa ham endnu, saa mange Aar efter.«

Petersen tømte Glasset helt ud og satte det fast ned paa Bordet. Saa pudsede han Næsen.

Inde i det lille Soveværelse ved Siden af stod Beate og lyttede. Hun vidste saa godt, at det ikke var rigtigt, men brød sig aldrig en Smule om det, for dette her var noget altfor vigtigt. Beate begreb ikke, hvor det kunde være, men aldrig nogen Sinde havde hun hørt saa skarpt som i Dag. Allerede det, den gamle Hr. Petersen sagde, da hun lukkede Døren efter sig, lød i hendes Øre, som om hun havde staaet lige ved, og det var ikke blot, fordi han jo altid talte højt, nej, i Dag var der kommen noget meget mere til.

Medens Beate saa stilfærdigt som muligt vadskede sine Hænder og sagte listede om, til og fra Klædeskabet, for at tage sin pæne

Kjole paa og hænge den anden ind, var der ikke et Ord fra den anden Stue af, der undgik hende. Og tilsidst plantede hun sig ganske tæt hen ved Døren og hørte helt trodsigt efter.

Altsaa: det vidste hun nu tydeligt, baade af hvad der blev sagt og af naar de tav stille derinde, at hendes Moder og Søster havde naturligvis kendt det hele. At hun havde kunnet være saa dum, bare et Øjeblik at tro andet, det var til at blive helt flov over. Men det var bare af Godhed, hun havde gjort det, fordi hun saa nødig vilde tro, at de havde løjet for hende, ikke blot, da hun var et lille Barn, men ogsaa nu, da hun netop saa forfærdelig gerne vilde vide Besked om alting. Det var rigtignok ikke pænt, det var stygt, lavt, det var den største Synd imod hende. Havde ikke hendes bedste Veninde været, saa havde hun maaske aldrig nogen Sinde faaet Sandheden at vide!

De talte videre derinde og mere om Faderen. Det var om dengang Soldaterne havde slaaedes i flere Timer med alle Østrigerne, og det saa var blevet mørkt.

»Den Dag glemmer jeg aldrig Deres Mand af, Fru Steffensen,« sagde gamle Petersen. »Da vi laa i Skoven, og Østrigerne begyndte

med Granater ned over os, det lød nederdrægtigt. Men jeg skal s'gu lære Jer at være bange, Folk, sagde Krøllen, I skal blive meget mere bange for mig end for Granaterne, forstaar I. Sikken en Soldat, Gud Fader bevares! Og siden hen, da Grenene, de rigtig ramlede og brasede ned for Granaterne, saa vi daarligt kunde høre Ørenlyd, saa raabte han: Det er bare Familjen ovenpaa, der flytter!«

Der blev en lille Pavse, saa lød Hr. Petersens Stemme igen: »Ja, Fru Steffensen, han havde store Fejler. Men kan vi andre sige os fri? Kan vi det, Frue?«

Det for igennem Beate. Hun syntes, det var ligesom Hr. Petersen rørte ved sit Glas. Louise rømmede sig. Men der var ingen, som talte. Skulde der være flere, maaske endnu frygteligere Hemmeligheder? Skulde maaske ogsaa hendes Moder . . .?

Beate tog i Døren, hun kunde ikke udholde det længere, hun *maatte* se sin Moder og Søster ind i Øjnene. Pludselig stod hun lige midt inde i Stuen og kom i samme Øjeblik til at tænke paa et Stykke, hun havde set paa Teatret i Byen, og hvor en af Skuespillerinderne lige saadan pludselig stod midt inde i en Stue.

Der mødte hende et noget forbavset Blik fra Søsteren. Moderen saà ogsaa lidt usikkert paa hende. Kun den gamle Hr. Petersen slog glad ud med Haanden.

Men saa sagde Beate: »Min Fader var altsaa en tapper Mand!«

Det var forekommet hende selv, som om det var en andens Stemme, der udtalte disse Ord, langt borte fra, men meget rørende.

Louise rejste sig. Moderen spærrede Øjnene uroligt op.

»Jeg har hørt alt hvad I har talt om,« sagde Beate og gjorde et lille nervøst Kast med Hovedet. Hun var bleven staaende ude paa Gulvet, med Fingrene uvilkaarligt krummede sammen i Hænderne. Det svimlede en lille Smule for hende.

»Ja, det var jo om Krigen,« sagde Petersen.

»Ja, det var jo om Krigen,« gentog Louise, men med noget søgende i Stemmen, som Beate godt kunde mærke.

»Ja, vi talte jo om Krigen,« kom det fra Moderen ganske slapt, — »Du kender jo Billedet af din Fader fra Krigen . . .«

Da knækkede det sammen for Beate, hun vidste ikke andet, end at hun fik tyk Stemme, satte sig ned paa en Stol og med

en Anstrengelse, som hun aldrig før havde fornemmet eller troet mulig, fik slugt Graaden, der var ved at komme op. For de havde ikke fortjent, hverken Moder eller Louise, at hun græd.

Louise skænkede rask i et Glas til hende.

»Skaal, lille Beate!« sagde Petersen.

»Skaal!« svarede hun igen og tømte helt til Bunds, saa at baade Petersen og de andre maatte le.

»Det var flinkt,« sagde den gamle. — Og ham vilde Beate tale med, for han var rar og havde aldrig løjet for hende. Nu tog han ogsaa en stor Pakke frem, som havde staaet henne paa Gulvet ved Væggen.

»Ser Du, Beate, jeg blev jo narret i sin Tid for din Søster. Hun kom bare over paa et Par Besøg, for Moder kunde slet ikke undvære hende. Men naar Du nu er bleven konfirmeret, saa er vi enige om, hvis Du selv kunde lide det, saa skulde Du komme og være et Aars Tid eller to hos min Kone og mig og lære noget videre i København. Og saa havde jeg tænkt mig, at det var vist bedst, Du i Tide fik saadan en Tingest som den her. Gamle Petersen, han plejer dog altid at have lidt med, naar han kommer paa Besøg.«

»Men Gud, Beate, hvad kan det være,« sagde Moderen, »saa stort!«

»Det er ikke haardt,« sagde Beate, hun havde klemt uden paa Pakken.

Saa var det en Rejsetaske med Toiletsager. Der havde staaet lige Mage til henne hos Termansen paa Storetorv.

»Nej,« sagde Moderen, »Hr. Petersen, det er virkelig urimeligt. Og nu, saa nær ved Konfirmationen.«

»Ja, De skal ikke tro, jeg vil snyde hende til Konfirmationen for det,« sagde Petersen og lo, saa Fru Steffensen blev ganske flov.

Beate var bleven helt fortumlet over baade den fine Taske og Tanken om, at det virkelig skulde blive til Alvor med, at hun kom til København. Og saa alt det andet, som nu i dette Øjeblik var ligesom trængt tilbage, men dog alligevel var der og pinte og pressede paa!

Hun var nær ved at glemme at takke Hr. Petersen og var dog saa uendeligt taknemmelig. Men det sidste af, hvad der blev sagt under hans Besøg, hørte hun næsten kun som gennem en Taage. Det havde mest været om saa god Plads der var i Hr. Petersens nye, store Lejlighed, og at de saa at sige altid havde liggende fremmede fra Pro-

vinserne; for Tiden var der den unge Mand af hans Kones Familje, som var Fuldmægtig hos en Højesteretssagfører, men de kunde godt have baade ham og et Par unge Piger til foruden Beate, om galt skulde være . . . .

Da Hr. Petersen omsider sagde Farvel, havde Beate faaet en Hovedpine, der brændte i Tindingerne, og efter at han var gaaet, sagde hun med Sandhed, at hun følte sig utilpas og ingenting kunde spise, hun vilde meget hellere lægge sig og sove et Par Timers Tid for at faa den Hovedpine til at gaa bort.

Underligt nok havde hverken Moderen eller Louise noget at indvende derimod, hun blev pakket ind og først vækket for at faa lidt Te om Aftenen.

Under Teen sagde ingen af dem noget, og Beate havde stadig Hovedpine. Hun skulde ikke læse Lektier til Skolen, fordi det var Foraarsferie Dagen efter, saa lige som der var taget ud, gik Beate rigtigt i Seng og sov hurtigt ind.

IV

Den næste Morgen skulde Louise og Beate som sædvanlig gaa deres Tur sammen. Og da det var Fridag for dem begge, havde de allerede længe iforvejen talt om, at de vilde vandre helt igennem Skoven paa den anden Side Lystgaarden, til det lille Færgehus, der laa længst borte ved Fjorden, og hvorfra man kunde se meget videre, ud i det aabne Hav.

Men Beate kom tavs ind til Teen og faldt helt i Tanker, medens hun drak sin store Kop. Og da Talen kom paa Morgenturen, erklærede hun, kort og studs, at det vilde hun sige iforvejen, hun gik ikke med ud til Færgehuset.

»Det har Du dog ellers glædet Dig til saa længe.«

»Ja, der kan jo være saa meget, man glæder sig til.«

»Og i Dag Vejret er saa straalende, saa

r

Du kan se helt forbi de smaa Øer, langt ud over Vandet, som Du elsker . . .«

»Jeg vilde ønske, det øsregnede, og Vejret var helt mørkt.«

Louise var lige ved at sige noget skarpt om, at hun skulde ikke være uartig, men tog sig i det og tav.

Moderen saà et andet Sted hen og sagde slet ingenting. Men et Øjeblik efter kom det, med et lidt ængsteligt Tonefald: »Gaa, Børn, gaa, hører I, I skal gaa.«

Saa kom de afsted.

De gik et Stykke Vej i Tavshed, op ad Alleen, imod den vante Udsigt. Beate holdt ikke Louise under Armen.

Da de standsede foran Stentrappen med Sandstenskummerne, flakkede Beates Øjne lidt usikkert ud over Vandet.

Men saa tog Louise hende om Halsen: »Lille Beate! Sig mig saa, hvad det er, de har fortalt Dig.«

Det gav et Ryk i Pigebarnet og trak i hendes Bryn. Hun drog sig ud af Søsterens Arm og sagde hurtigt: »Du har løjet for mig!«

»Ja, — om Fader.«

»Saa jeg har gaaet til Nar for alle Mennesker.«

»Nu skulde Du skamme Dig, Beate.«

Louise tog sin lille Søsters Arm, om også den til at begynde med stred imod: »Lad os sætte os ned!«

Beate sagde ikke noget. Men den anden ledte hende. De vilde ikke sætte sig her, hvor der var ligesom alt for aabent til, at man kunde tale fortroligt. Længere ind i Skoven gik de, endnu uden at sige noget, men dog tavse paa en anden Maade end før, Beate følte det saa godt.

De kom til den lille Eng med Træer helt rundt om. Der stod en af Forskønnelsesforeningens Bænke, og Solen skinnede. Der var slet ikke koldt.

Og nu betroede Beate sin Søster, hvad det var, Aline havde fortalt hende, og hvor frygteligt det havde rokket alting for hende, bogstavelig talt alting, Tilliden til hendes Moder og Søster, Stoltheden over Faderen, som hun altid havde følt sig saa lykkelig over, og, som sagt, Troen paa *alt* i Verden. Det var ikke værd at leve, naar der kunde ske saadan noget.

»Livet skal leves, om det er aldrig saa tungt,« sagde Louise.

»Nej —,« sagde Beate trodsigt.

»Husk paa, hvad Du gaar og lærer i denne Tid hos Præsten.«

Beate følte sig ganske svag om Hjertet ved disse Ord. Hun plejede at læse Aftenbøn hver Aften, men havde netop glemt det i Gaar Aftes, og nu bagefter tænkte hun, om det ikke vilde have hjulpet hende i hendes Nød at have henvendt sig til Gud. Netop naar hun burde være kommen til ham, havde hun glemt ham!

»Jamen — hvorfor havde I løjet for mig?« sagde hun, med Graaden i Halsen.

»Fordi Du var saa lille. Naar Du var bleven konfirmeret, vilde Moder og jeg, eller jeg mener naturligvis jeg, have fortalt Dig hele Sammenhængen.«

»Louise,« sagde Beate pludseligt og greb med sine Hænder om begge Søsterens Haandled, »Mo'er har da ikke ogsaa gjort noget?«

»Men nej, nej, hvor kan Du dog tænke saadan noget?«

»Er det sandt? Vil Du sværge mig det, ved — ved — din evige Salighed?«

»Man sværger ikke ved den Slags Ting. Men det *er* sandt. Moder har aldrig gjort noget ondt.«

»Hun er uskyldig, hun har lidt uskyldigt, hun er et Offer. Er hun ikke?«

»Jo, Beate, det er hun.«

»Aa — — —!«

Taarerne fik frit Løb.

Og medens hun bagefter pudsede Næse og tørrede sig, lovede hun lidenskabeligt Louise, at hun skulde blive meget bedre imod Moderen, end hun hidindtil havde været, og aldrig gøre hende imod, men stræbe efter ved Godhed at raade Bod paa alt det onde, Livet havde gjort hende uden hendes egen Skyld. Men Faderen! Nej, ham vilde hun aldrig kunne holde ud at tænke paa.

»Man skal tilgive, Beate.«

»Tilgive! Ja, men .... Nej, jeg tror ikke ....«

»Er det sandt,« afbrød hun med et. »Er det sandt, at han rejste bort med en anden — Kvinde?«

Louise nikkede tavs.

»Har Du set hende? Var hun smuk?«

»Jeg har aldrig set hende. Hun var ovre fra København. Men de sagde, at hun var meget smuk.«

»*Hende* kunde man da aldrig tilgive.«

Louise tav. —

»Louise,« sagde Beate lidt efter, »der var noget andet, jeg gerne vilde spørge Dig om. Alines Moder har ogsaa sagt, at Fuldmægtig Halk oppe fra dèr paa Landet, hvor Du var dengang i Sommerferien, ham var Du hemmelig forlovet med, da han døde.«

»Ja, det var jeg, Beate.«

Men saa kastede Beate sig ind til sin Søsters Bryst: »Nej — men hvor I dog er ulykkelige, Du og Moder . . . .!«

. . . . De to Søstre havde allerede siddet temmelig længe da der lød Skridt i deres Nærhed. Men saa var det kun den gamle Distriktslæge, der saa tit gik Tur her i Skoven og mødte dem.

»Jamen hør,« sagde han og tog Beates Haand, »jeg synes, det ser ud, som om den unge Frøken havde, med Respekt at melde, tudet. Det er da ikke Kærestesorger, som hun har betroet sin Søster?«

Beate fandt Distriktslægen simpel.

»Ja, for de begynder s'gu i den Alder. Ikke sandt, Frøken Louise?«

Nu kunde Beate ogsaa godt se paa sin Søster, at hun fandt, han blev vel nærgaaende. Men naturligvis tvang Louise sig til at smile.

»Hør nu,« sagde den gamle og gjorde sit lille Kast ned efter med den løse Manchet og saa straks op efter igen, »det er bedre, Frøken Louise, ingen Kæreste at have end aldrig at have haft nogen, og det er allerbedst at have en. Det kan De rolig lære

den lille — og hvem der ellers vil høre paa det.«

Beate satte Næsen lidt i Vejret. Louise blev rød i Kinderne, men den gamle Herre greb hendes Haand meget energisk: »De ved jo, at jeg har været pjaskvaad af at svinge Dem, rent ud sagt, en halv Time ved Benene den ene Vej og en halv Time den anden Vej, til jeg fik et lille Pip af Liv ud af saadan en Smule Unge paa fem og et halvt Pund. Men se, naar man saa *har* faaet Liv i Mennesker, vil man saagu ogsaa have, at de skal bruge det til noget.«

Og Distriktslægen trykkede Louise lidt vel meget i Hænderne og op ad Haandleddene, klappede Beate adskillige Gange paa Skuldrene, lo og skubbede Manchetten op.

»Nu tør jeg ikke staa længere, jeg er jo kun et ungt Menneske paa tre og halvfjerds.«

Og han nikkede og gik uden at tage Hatten af.

Beate var aldeles oprørt, da han var borte.

»Det er for galt,« sagde hun.

»Aa, hva', gamle Gestrikt, han har været saadan en god Læge, oppe om Natten til alle Tider og vilde ikke have Penge af fattige og gav saa meget væk.«

»Han er væmmelig,« sagde Beate, »og jeg ved meget godt . . .«

»Hvad ved Du?«

»Jo, — at de siger, han *rager* . . . . og det gør han ogsaa. Jeg kan mærke ham her paa Skuldrene endnu. Uh, hvor Mænd er væmmelige!«

Og hun tog sin store Søster fast om Livet.

»Louise,« sagde hun og strakte Munden frem.

De kyssedes. —

»Men nu maa vi videre!«

»Ja, men ikke ud at se over Vandet,« sagde Beate, »bare gaa med hinanden og passiare eller ogsaa slet ikke passiare, bare saadan — Du ved nok.«

Frøken Louise vidste nok.

De kom hjem med hinanden under Armen, og Beate fandt, at de aldrig endnu nogen Sinde havde været saa utroligt gode Venner, de aller—allerbedste i hele Verden.

Da der var bleven spist Frokost, satte Moderen sig i sin Lænestol og hæklede videre paa et Par Sengebaand for Sygdomstilfælde til den unge Gartner Birchs. Louise begyndte paa sine mange engelske Stile og Beate læste Lektier til i Morgen.

Efter Middagsbordet ventede Moderen blot paa, at Louise skulde faa taget ud for at kunne sidde et Par Timers Tid stille hen og forvinde den Hede og Uro, som hun altid var i, en hel Dag efter at der saadan havde været fremmede paa Besøg.

»Jeg taaler jo slet ikke noget mere,« sagde hun klagende.

»Jo, søde Mo'er,« sagde Louise, »dit Haandarbejde og at jeg læser højt for Dig, det taaler Du udmærket. Det er egentlig bare fremmede Mennesker, som Du ikke kan udholde, og hvad skal vi med de fremmede?«

»Nej,« gentog Beate ivrigt, »hvad skal vi med de fremmede?«

»Jamen jeg synes, Børn,« kom det klynkende, »at jeg maa blive ved at holde paa Hr. Petersen, naar han kommer, fordi han gør saa meget for os.«

»Ja, ja vist, men tal nu bare ikke mere ....«

Og Louise fik Lænestolen trillet ind i den mørkeste Krog af Stuen, hvor Lampen, der nu blev tændt, slet ikke kunde skinne hen. Det store Slumretæppe, som Fru Steffensen selv havde arbejdet saa nydeligt, blev bredt over hende. Og lidt efter hørte Beate henne paa sin Stol, ved Haandarbejdet, som hun havde taget, disse smaa pustende Lyde, som

hun kendte og elskede lige saa højt som den stadige Tikken af Bornholmeren henne i det nu helt mørke Hjørne. Louise sad paa sin vante Plads under Spejlet og rettede de svære Stile fra de voksne Privatelever, hun læste med . . . .

Beate lod Hænderne hvile lidt i Skødet og saà over paa Moderen i Lænestolen og Søsteren i Sofaen.

Og hun syntes, der var noget ophøjet over disse to Kvinder, der havde lidt saa meget, Moderen med al den frygtelige Sorg, som man næsten ikke turde tale om, og Søsteren, der havde sørget med hende og saa selv mistet sin forlovede, sin hemmelige forlovede. Var det ikke vidunderlig mærkeligt og uendelig sørgeligt! Lidelsens Adel havde der staaet om i en af hendes Bøger. Og trøster dem, som syge og sorrigfulde ere!

Hun vilde vie sit Liv til igennem sin Kærlighed at yde disse Kvinder, hendes Moder og hendes Søster, en Erstatning for alt det, de havde mistet.

V.

VED Paasken blev Beate konfirmeret. Vejret var næsten urimelig varmt for Aarstiden, og i Kirken var alle Stole overfyldte, oven i Købet stod Folk opstillet bag ved dem, tæt stuvet sammen, saa der blev meget trykkende og lummert, fandt de fleste.

Men Beate følte ikke Varmen, som hun sad der foran Kirkestolen, hvor Moderen og Louise i sorte Silkekjoler og begge Frøknerne Pade havde Plads og de unge Gartner Birchs og et Par andre Bekendte.

Hun følte sig tværtimod helt kold af Højtidelighed, lige fra det Øjeblik, hun var steget i Karethen fra Andersen paa Langgade. Noget gjorde det maaske ogsaa med den tynde, hvide Alpakas Kjole, som hun havde faaet Lov til at faa syet ligesom Alines.

Overhøringen gik godt. Hun havde blot

ikke kunnet komme over at tale rigtig højt, saa mange Mennesker der var, som maaske kunde høre, hvad hun sagde. Det var alligevel lettende, da Præsten var gaaet fra hende til den næste; hun følte sig taknemmelig.

Pastor Lynge havde talt smukt under Overhøringen; men naar han bagefter skulde give alle Konfirmanderne Velsignelsen, vidste Beate, at saa var det, han talte aller dejligst; det var han almindelig bekendt for. Til hvert enkelt Barn havde han noget særligt at sige, som kunde gøre Indtryk, og som det kunde tage med for Livet.

Da det nærmede sig hen imod den Tid, begyndte Beate at blive saa underlig urolig; det var nu ogsaa længe at sidde stille i saa mange Timer og i denne mærkelige Tavshed af saa uendeligt mange Mennesker. Kun Præstens Stemme lød, langsomt og klart, og vedkommende Konfirmands sagte og svag, naar den da overhovedet kunde høres, — Beate kom til at tænke paa Modsætningen mellem Herrens Røst og de smaa, forvildede Menneskers. Jeg er Herren og ingen ydermere; der er ingen Gud uden jeg — citerede hun for sig selv. Og: Ved Herrens Frygt viger man fra det onde. — Ja,

Pastor Lynge havde været hende en god og naadig Ven, som havde ført hende til ham, i hvis Haand hun kunde og skulde lægge sit Liv.

Nu nærmede Præsten sig fra den anden Side, Velsignelsen skulde tage sin Begyndelse, det kunde ikke vare længe, inden han kom til hende.

Beate blev lige med et dødsensangst for, hvad han kunde finde paa at sige til hende. Maaske noget om hendes Fader, noget skrækkeligt .... hvis han nu talte om — Fædrenes Synder, som nedarves paa Børnene! Nej, det kunde han ikke nænne, hvor der var saa mange Mennesker, der kunde høre paa det. —

Da Pastor Lynge stod foran hende, med den hvælvede Pande, de bløde Øjne og det blanke Kristusskæg, var det for Beate, som om hun skulde synke ned igennem Jorden i en Grav; men saa talte han, venligt og stille, om den ømme Kærlighed af Kvindehænder, som hun var vokset op under, ikke blot fra en Moders, men ogsaa fra en Søsters Side, og som kunde lære hende saa meget om hendes eget kvindelige Kald i Livet ....

Beate hørte Moderen pudse Næse i Sto-

len bag hende, ogsaa den ældste Frøken Pade, og selv græd hun, men saa lykkeligt, for det var jo netop, hvad hun ogsaa havde tænkt. Lykken i Sorgens Skygge .... Smilet under Smertens Taarer .... Troen .... mere kunde hun egentlig ikke opfatte af Præstens Ord; men hun følte saa inderligt Haandtrykket paa Panden, det, hvormed hun, efter sit sagte fremhviskede Ja, blev modtaget som en voksen i de Kristnes Samfund ....

Hjemme, bagefter, havde der ikke været store fremmede, det var heller ikke det, som det kom an paa, naar man elskede sine egne. Der blev spist hos de unge Gartner Birchs, og de plejede jo ikke at sige meget, men var altid saa rare. Og det hele var dejligt. Stakkels Moder havde lidt utroligt af Varmen i Kirken, men tog det saa pænt og saà i den Grad sød ud i Silkekjole, ligesom Louise, der var en halv Gang endnu saa slank, og knitrede, naar hun gik.

Og ganske storartet var der tænkt paa Beate med Gaver! Fra hendes Moder var der kun Salmebogen, men det skulde jo da ogsaa være den allerbedste Gave. Louise havde sparet sammen til et yndigt Sølvur

med fin Sølvkæde, Værket skulde være bedre end i de fleste Guldure. Frøknerne Pade havde sendt to store, smukke Fotografirammer og Alines Forældre en lille, moderne Patsch, fra den gamle Hr. Petersen laa et Brev med hele halvtresindstyve Kroner til Københavnerudstyr, som han skrev. At Beate virkelig skulde have saa mange Penge at købe for! Og saa den gamle Distriktslæge, fra ham kom der en Halskæde, det var rigtignok et Bevis paa, som Louise sagde, at god var han.

»Ja, det er han,« sagde Moderen, »men han kunde være saa grov og underlig. Jeg skal aldrig glemme, da han sagde til mig engang, det var saamænd Dagen efter min Fødselsdag, lille Frue, sagde han, nu har jeg opgivet Dem, og De skal aldrig høre et ondt Ord af mig mere. Men dengang var jeg ogsaa lige ved at besvime, saadan havde han først skældt mig ud. Men han sagde aldrig et Ord til mig mere. Nej, det gjorde han ikke.«

Midt i den store Æske, hvor Distriktslægens Halskæde laa, var der en lille Pakke til. Den viste sig at indeholde et ganske lille Smykke, af Agath, til at hænge ved Uret, Tro, Haab og Kærlighed, gammeldags, no-

get, han vistnok havde haft og ladet pudse op. Og paa saadan noget underlig tykt Papir, ligesom det kunde være Pergament, havde Gestrikten skrevet med sin gamle Recepthaand:

> Troen har Du faaet hos Præsten,
> Haabet hænger Du ved Vesten,
> Kærligheden den gør Resten.
>
> H. P. Bech,
> Dr. med.

Det var saadan noget, den gamle Doktor kunde finde paa. Om Eftermiddagen, da Vejret stadig var straalende godt, kom han ud for selv at hilse paa Konfirmandinden. Han havde været et Par andre Konfirmationssteder først, af dem, der laa inde i Byen.

Distriktslægen var ualmindelig lidt snudsket og havde høj Hat paa.

»Ku' Du li' det, Du fik?« sagde han. »Ja, for ser Du min gamle Husholderske hjemme, har Du set hende? Hun hedder Fru Trojel, og er af meget fin Familje, og hun sagde, Du skulde ha' noget nyttigt. Men jeg sagde s'gu Nej, hun skal ha' noget, som kan glo og hun kan hænge paa sig, saa det kan brillijere, hva'!«

Og saa tog gamle Gestrikt Beate rigeligt paa Skuldrene og Armene; men hvis

det ikke havde været, fordi han altid lugtede af gammel Tobak, kunde hun godt have kysset ham den Dag alligevel . . . .

Lige straks efter Konfirmationen kom Aline Gemsøe ud paa Landet til nogle Slægtninge ovre paa Møen, der havde mistet en Datter og gerne vilde have hende Sommeren over i Huset. Men Louise sagde ganske ærligt, at hun slet ikke var ked derover, Alines Hjem havde altid forekommet hende lidt uroligt, Forældrene tog Del i alt for meget, det var ogsaa meget mere udviklende for Beate at have Aline lidt paa Afstand og derved være nødt til at skrive lange Breve til hende, hvad der gav en god Øvelse.

Og Beate skrev da ogsaa i Løbet af Sommeren lange Breve til Aline, efter at hun nu var kommen ud af Frøknerne Pades Skole og læste hjemme alene under Louises Vejledning. Hun skulde jo i August Maaned over til København for at kunne tage Privatlærerindeeksamen hos en Kursusbestyrerinde, som Frøknerne Pade kendte, og hvorfra unge Piger fik de bedste Pladser, baade hos private Folk og i pæne Skoler i Provinserne og i København. Naar Beate havde taget en god Eksamen fra det Kursus, vilde Frøk-

4*

nerne Pade med Glæde have hende, saa saare der blev noget ledigt ved Skolen.

Foreløbig læste hun med Louise de Fag, der havde været hendes daarligste, og Louise sagde, at hun gjorde gode Fremskridt.

For Resten havde de to Søstre uhyre meget at sige hinanden, baade om Lektierne og om alt muligt andet. Nu var Beate jo bleven stor og skulde snart for lang Tid bort fra Hjemmet; der var alt for meget, som der maatte snakkes om.

Og Louise og Beate talte og talte, paa lange Ture, eller ved deres Haandarbejde ude i det store Havelysthus, hvor Moderen ikke turde sidde af Frygt for Edderkopper.

VI

Beate følte sig meget lykkelig. Hun var saa voksen og fik alting at vide. Ganske vist havde det været en stor Skuffelse, at Aline var rejst, men saa skrev Beate til Gengæld de mange Breve og fik Breve igen, hvad der var saa morsomt. Skønt længere hen paa Sommeren blev det sjeldnere og sjeldnere og for hver Gang kortere med Alines Brevskriveri; nu var der naturligvis meget at gøre paa Landet og en Mængde fremmede. Aline skrev egentlig mest om, hvor hun morede sig storartet, og mange af Beates mere alvorlige Spørgsmaal glemte hun helt at svare paa; men hun var alligevel sød og god og kær, og Beate vilde holde rigtig trofast af hende.

Maale sig med Louise kunde Aline naturligvis ikke. Men Beate havde da heller aldrig tænkt sig, at hendes Søster og hun vilde

kunne være blevet *saa* meget for hinanden som i den Sommer. Alt det, de talte om! Først og fremmest om Moderens Ægteskab, som Beate nu kom fuldstændig ind i, lige til de vanskelige Fødsler, der havde taget saa meget paa hendes Helbred, i Særdeleshed dengang de to smaa Søstre, som nu laa oppe paa Kirkegaarden, kom til Verden. Og saa Faderens Letsindighed! Hvordan han, naar Moder blot kunde taale det allermindste, straks vilde have store Selskaber igen hjemme, eller han gik ud og brugte mange Penge, paa én Aften det, de kunde leve for allesammen i en hel Maaned og mere. Dag for Dag var han kommen længere og længere ind i det med Folk, som bare havde forledt ham til at bruge mere og mere og laant ham frygtelig meget. Og det altsammen havde han holdt hemmeligt for Moder. Det fandt Beate rigtignok ogsaa, at en Kone maatte vide Besked om alting, hvad hendes Mand foretog sig, hver en Smule; for det var klart og tydeligt, at naar man holdt hemmelig paa et Punkt, saa holdt man hemmelig paa alle. Man saa det netop bedst med hendes Fader, der var endt med — naar man tænkte sig — at forlade hendes Moder og rejse bort med saadan

en hemmelig — Kærlighed. Gud, hvad det maatte være!

Louise fortalte ogsaa meget om sin egen afdøde forlovede, hvad han havde været for en tavs, alvorlig, noget svagelig og indesluttet Mand, der fra fattig Husmandsdreng var bleven juridisk Kandidat med bedste Karakter og saa straks tog ud paa Landet igen, hvor han fuldstændig ledede en gammel Herredsfoged og havde Forretninger mange Mile borte. Han havde haft et tungt Sind og aldrig nærmet sig til nogen anden Kvinde end Louise, som han traf i de fjorten Dage, hun dengang var paa Besøg hos Frøknerne Pades Svoger. Men *hun* kunde faa ham til at smile, hende kom han til at elske. Hun havde ogsaa givet ham sit Ja, om ogsaa hun egentlig var lidt bange for hans strenge Karakter. Men bagefter havde de skrevet de dejligste Breve til hinanden, hele tykke Bøger, om Forholdet mellem Ægtefæller, og da var det rigtig gaaet op for Louise, hvad han var for en Mand. Moderen havde paa den smukkeste Maade givet sit Samtykke, naturligvis paa Betingelse af, at hun skulde bo hos dem. Men saa, en Foraarsdag, kom Budskabet om, at han var død, af den Hjertesvaghed,

som var det eneste, han kunde spøge med, fundet liggende, kold og stiv paa sit Gulv; hans sidste Brev kom Dagen efter Louise i Hænde, det var paa seksten Sider og handlede om, hvorledes han mente, at Fortrolighed mellem Ægtefolk skulde være.

Hvor det var skønt at tænke sig! Fortrolighed og Hengivenhed! Naar saa blot ikke Døden kom og Tabet — — men det lutrede!

Beate kunde faa Taarer i Øjnene af at sidde og se paa Louise, naar hun fortalte.

»Aa, Louise, hvor jeg elsker Dig!« sagde hun saa og kyssede hende. —

Louise gav sin Søster mange Raad, til naar hun nu skulde til København. Medens de sad og i Løbet af Sommeren fik gjort Beates nye Linned i Stand og hjalp Sypigen med, hvad de kunde ved Kjolerne, forekom det Beate, som om hun allerede havde været ovre i den store By, saa levende fortalte Louise fra de smaa Besøg hos Familjen Petersen. Den gamle Hr. Petersen var gift anden Gang, og af første Ægteskab var der en Søn i Amerika, som de sjeldent hørte fra, men en Datter, Fru Krarup, gift med en Arkitekt i København, og hun sværmede nok ikke for Stedmoderen og hendes

Dreng paa en halv Snes Aar. Fru Petersen var for Resten meget yngre end sin Mand, kun i Slutningen af Trediverne, og saà godt ud, men kunde nok være lidt spids. Louise kendte ogsaa godt den Brodersøn af Fru Petersen, som boede der i Huset, han var et pænt Menneske og havde gaaet en hel Del med hende i Teatret og paa Samlinger, sidste Gang, hun havde været der. Ja — alt det, der blev at se og lære derovre for Beate!

Louise og Beate talte ogsaa meget om Lærerindens Kald. Det havde Louise jo nu prøvet allerede i flere Aar. Og det var ophøjet. Og meget vigtigt. For de næste Slægters Opdragelse var det, som forbedrede Menneskeslægten, og der var mange Lærerinder, som var væmmelige. Det maatte man se, a man ikke blev. Og da Beate selv havde gaaet i Skole for saa ganske nylig, kunde hun godt huske, hvordan det var, Lærerinder ikke skulde være .... og naar man saa var rigtig flittig og lærte meget ....!

Paa en smuk, klar Augustmorgen rejste Beate da med Dampskibet til København, efter at hendes Moder i de sidste Dage havde været helt syg, fordi hun skulde af med

hende. Kun Louise fulgte, men Beate havde heller ikke brudt sig om at have nogen anden med.

Ud paa Dagen, da Beate ikke mere var rødøjet og havde faaet spist Frokosten hjemme fra, gik hun op paa Dækket.

Vandet var blikstille, mange Passagerer sad der oppe, nogle spillede Kort paa smaa Skibsstole, andre passiarede; der var flere Studenter, som skulde hjem igen til København.

Saa gled Beate da endelig engang, som hun saa tit havde drømt det, hen over Vandet til noget stort og ubekendt. Godt var det, hun havde faaet saa meget at vide derom iforvejen af Louise. Der var vist ingen i hele Verden, der havde saadan en Søster! —

Hen imod Aften talte en af Studenterne til hende.

Beate var lige ved at blive vred, men saa sagde han sit Navn, og at han kendte den gamle Distriktslæge og havde set Beate gaa og spadsere i Skoven og paa Sundvejen med Louise; saa var der jo ikke noget at blive fornærmet over.

Han sagde, at Louise og Beate klædte hinanden — det lød saa morsomt, og at de mindede ham om et Billede, han en-

gang havde set, han kunde ikke rigtig huske, hvor, men det forestillede da to unge, smukke Piger, den ene en Del Aar ældre end den anden . . .

Beate tænkte, at Louise var jo ikke smuk, men havde en dejlig Figur. For Resten kunde hun nok have lidt at se det Billede, Studenten talte om. Han var i det hele taget meget net, men snakkede alt for meget om alle de Fornøjelser, han troede, hun skulde til i København, det var ligesom med Aline; og det var dog ikke det, som det kom an paa her i Livet. Men saadan var vist den moderne Ungdom i det hele taget, ogsaa efter hvad Louise havde læst, at alvorlige Mænd, de skrev. Naturligvis vilde Beate gerne more sig noget i København, men hun rejste da rigtignok for at lære og udvikle sig.

Det sagde hun ogsaa til Studenten.

Og da hun havde sagt det, fandt han det meget rigtigt.

VII

FABRIKANT Lars Petersens Fader havde været Oldermand i Snedkerlavet og han selv Snedkermester fra 1866, samme Aar som han gik hen og giftede sig for første Gang.

»Det var i Aaret med de to Sekstaller,« sagde han, »og anden Gang, det var to og tyve Aar efter, saa skrev vi to Ottetaller, nu er der ikke Tale om, der kan blive Tal høje nok til tredje Gang.«

Efter sin Fader havde han arvet en Ejendom midt inde i Byen og der haft samme Værksted som den gamle, ud til en stor, brolagt Gaard, hvor der laa fuldt op af Skure og Smaahuse for alle de Fattigfolk, som boede der; paa sine Steder havde endnu Stykker af Svalegange været bevarede, hvor Konerne gik og tørrede Tøj, og mange af Beboerne havde ikke haft anden Vadsk end en paa den aabne Trappegang ned til Gaarden.

Men der var ingenting tilbage af alt det mere. Hele Kvarteret var jo bleven brudt igennem og sat i Forbindelse med Hovedstrøget, saa det gamle Snedkerhus blev et udmærket beliggende Hjørnested. Og der havde været Plads nok til at bygge paa Grunden. Nu stod der her en Ejendom med asfalteret Gaard, der ikke var mere end halvt saa stor som den gamle, men selve Huset var blevet det dobbelte i Højden og havde fire reelle Etager, uden Kælderlejlighed, altsammen efter nyeste Mode. Paa den ene Side Porten laa Petersens eget store Udsalg af moderne, danske og indførte Møblementer, kurante Ting, af dem, der gik i Folk, ikke disse kunstige Møbler, som Svendene daarligt vilde lave; og til den anden Side boede Karethmageren lige ud i Flugt med Fortovet, saa han kunde baade trække og køre Vognene ud og ind; der stod en lille flot, højhjulet Gig med en udstoppet Hest for med hele Seletøjet. Ovenpaa var der Lagere og Kontorlokaler og paa tredje og fjerde Sal elegant indrettede Beboelseslejligheder med Centralvarme, elektrisk Lys og store Ruder til at lukke op fra neden af.

I de første Dage af Beates Københavns-

ophold fik gamle Petersen vist hende det altsammen.

Hun havde aldrig tænkt sig noget lignende.

»Jamen, det skulde ogsaa være et helt Stykke Prøvearbejde, for Arkitekten og Elektrikeren og Tapetsereren med engelske Tapeter, og, forstaar Du, saadan i det hele taget. Det er jo Krarup, min Svigersøn, som har bygget det. Han skælder for Resten selv ud paa det og kalder det noget moderne Bras.«

»Jamen det er da ganske storartet,« mente Beate.

»Ja, det finder jeg med. Det er bare alt for flot og storartet for os at bo i, om ogsaa vi har Raad til det. Men jeg vil jo ikke have dette Landliggeri om Sommeren, det kan jeg ikke fordrage, tilmed man har Heste i Forretningen, og jeg altid har haft en lille Fjervogn, saa vi kan køre ud, naar Vejret er til det, lige saa lang Sommeren er, hver evige Søndag. Saa paa Landet vil jeg ikke. Og min Kone, skal jeg sige Dig, Beate, hun er jo fra Gaabense. Der er de vant til megen Plads. Og hun holder meget af at følge med Tiden i et og alt. Naar der kommer nogen Familje og Bekendter der nede fra, saa er det jo flot og kan vise saa-

dan en Lejlighed frem med ingen Kakkelovne og elektrisk Indlæg og Vandklosetter, rent ud sagt. Det kan jeg ogsaa meget godt forstaa. Og saa har vi Plads til og kan have baade som nu min Kones Brodersøn, Kandidaten, og Dig. Det er jo en stor Behagelighed.«

Af den gamle Snedkermesterejendom var der nu kun et Fotografi igen, taget lige før den skulde rives ned.

»Og dengang var der s'gu blevet meget omforandret paa den allerede,« sagde Petersen.

Billedet hang paa Kontoret, men han lod aldrig være med at tage det op paa tredje Sal og forevise det til hvem der kom af nye fremmede.

»Skal vi nu have det støvede Billede herop igen,« sagde Fru Petersen, »Du kunde da ogsaa finde paa noget bedre at vise frem, end den gamle Kasse.«

Men Hr. Petersen trykkede blot Støvet paa Rammen lidt ud med sine brede Fingre. »Det er s'gu dèr,« sagde han, »at Pengene har lagt, Mutter.«

»Naa, det ved jeg dog slet ikke. Det blev da først rigtig til noget, da Du fik den revet ned, og Forretningen blev moderne.«

»Det kan der være noget i, Flora, men

den gamle Smadderkasse, dèr laa det, som vi kunde lave moderne med.«

Og meget grundigt og omhyggeligt viste Petersen Beate Billedet: »Der kan Du se, bag det Vindue dèr er jeg bleven født, og her var de gamle Værksteder; der har jeg haft mangen en svedt Trøje. Og her oppe havde vi Duer, da jeg var Dreng, oven over det, man ser paa Billedet, Fotografen har ikke faaet Slaget med. Ja, det var de Tider dengang. Der var meget godt ved dem. Men naturligvis, man maa jo følge med Tiden.« —

»Jeg tror nu slet ikke,« sagde Fru Petersen en Aften, da hun og Manden gik til Ro, »at det interesserer det lille Pigebarn, alt det, Du fortæller hende og viser rundt.«

»Naa, hva', jeg synes dog, nu, hun kommer og skal være saa længe paa et Sted, saa maa hun da vide lidt Besked saadan i det hele taget . . .«

»Ja, *Dig* morer det jo i hvert Fald.«

»Det gør det s'gu ogsaa,« sagde den gamle.

Beate fandt det altsammen, og København i det hele taget, uhyre interessant, men forfærdelig trættende. Naar hun kom paa Gaden med alle de mange Mennesker, kunde det somme Tider helt løbe rundt for hende,

saa hun ligefrem fik Kvalme. Det var jo ligesom der altid lige var sket noget, en stor Ulykke eller lignende, og Vognene rumlede og tumlede noget ganske skrækkeligt til Tider. Hun havde da ogsaa Øjnene dygtig med sig, naar hun skulde over Torve og Gader.

Det havde passet bedst baade for Familjen Petersen og Louise, at Beate kom til København om Onsdagen, som hun om Mandagen skulde meldes ind paa sit Kursus hos Frøken Sommer.

Disse første fire Dage fandt hun var ligefrem som om det havde været hele Aar.

Engang imellem længtes hun saadan hjem, at hun maatte sætte sig ned paa den nærmeste Stol og med ligefremme Mavesmerter eller, rettere sagt, med saadan en hel Sugen for Hjertet.

Men saa talte hun til sig selv og sagde, at det var ikke rigtigt, hun havde det jo saa storartet og morede sig saa dejligt, den gamle Hr. Petersen var i den Grad venlig imod hende, og Fruen saamænd ogsaa rigtig rar, selv om hun ikke sagde noget videre til hende og vistnok ogsaa var meget stolt. Alle Mennesker var saa gode mod Beate, meget mere, end hun selv havde

fortjent det, ja, ganske sikkert meget mere. Om det saa var Drengen Valdemar, der om Lørdagen var kommen hjem fra sin Ferietur til Gaabense, kunde Beate komme ud af det med ham, og ham havde Stuepigen dog en Dag sagt om var saa rædsom uartig. Kandidaten var ogsaa først kommen om Lørdagen, fordi han havde haft fjorten Dage fri fra den Sagfører, han var hos. Han havde været venlig og elskværdig mod Beate og stærkt optagen af sin Tur i Jylland. Beate havde hørt med paa alt det, han fortalte, og moret sig over, saa ivrig han var. Han saà pæn ud, og naar han smilede, fik han det morsomste lille Hul i Kinden. Det saadan helt rynkede!

Jo, Vorherre havde rigtignok været god imod Beate, og hun skulde ogsaa nok være taknemmelig.

VIII

Om Søndagen gik Beate i Kirke og kunde ikke lade være at tænke paa sin egen kære Præst hjemme, om ogsaa det var en meget dygtig Prædikant, hun hørte. Bagefter skrev hun et Brev paa tolv Sider til Louise om alle sine Indtryk.

Ved Middagsbordet var hele Familjen samlet.

Inden de satte sig, sagde Hr. Petersen: »Det eneste er, at vi ikke har Thorsen med i Dag.«

Beate lagde Mærke til, at hverken Fruen eller Kandidaten sagde noget til det.

Fruen alene drak, for sin Maves Skyld, altid Rødvin til Maden, alle de andre fik Øl, og da gamle Petersen den Dag havde skænket sin Bajer i Glasset, hilste han over til Beate: »Og nu skal vi drikke paa, allesammen, at jeg vil ønske, lille Beate, vi

5*

kan stille det saadan, at Du bliver tilfreds hos os.«

»Aa, lille Beate er jo ikke saa forvænt,« sagde Fru Petersen, da de havde drukket.

»Beate skal ud at købe Kaniner med mig i Morgen,« raabte Valdemar over Bordet, »for de havde Kaniner dèr, hvor hun var, paa Landet. Havde I ikke, Beate?«

»Hvor tit skal jeg sige til Dig, Valdemar, at Du ikke støtter Albuerne paa Bordet,« sagde Moderen.

Gamle Petersen holdt netop meget af i Opholdet mellem Retterne at læne sig lidt paa Albuerne.

»Kan Du sidde ordentlig, Dreng,« sagde han. »Du skulde vist hellere kanine løs paa Lektierne, det er sløjt nok. Men nu kan Beate maaske have et lille Øje med Dig. Pas Du paa hende, hun skal være Lærerinde.«

»Jamen vi har kun Lærere i Skolen.«

»Frøken Beate vilde vist heller ikke være streng nok,« sagde Kandidaten.

»Jeg vil være retfærdig, naar jeg bliver Lærerinde,« faldt det ud af Beate.

»Gud bevares —« sagde Kandidaten, og saa kom det Smilehul i Kinderne.

Valdemar bemærkede, at der var mange af Lærerne, der ligefrem snød.

»Saadan maa Du ikke tale om dine Lærere, din« — gamle Petersen vilde have sagt Høvl, men saà over paa Fruen og tog sig i det.

»Han gaar i den bedste Skole, vi har i Byen,« føjede han stilfærdigt til, og over imod Beate, »men det hjælper ikke noget. Hans bedste Ven, han er gar Søn af en Professor, men han er lige saa daarlig.«

»Det er A. Lange,« sagde Valdemar, »han er en over mig.«

»Ja, og der er ingen under ham, saa kan Du selv regne ud, hvad Bænk de sidder paa i Klassen, de to Kammerherrer.«

Gamle Petersen kunde ikke lade være at le.

»Det er da ikke noget at le af,« sagde Fruen.

»Nej, det har Du for Resten Ret i, Flora. Hvis det ikke var, fordi Drengen, han regner temmelig godt, og saa kan han saadan finde paa en hel Del . . .«

»Ja, nu skal jeg lave et Lotteri i Klassen, som Drengene spiller i, og de kan vinde mange store Gevinster og den blaa fra Honduras ustemplet. Og ved Du hva', Fa'er, Thorsen han har lovet mig, længe før Sommerferien, at han vil lave mig en Pjerrot,

som maler paa en Kværn, og han kan gaa, naar man sætter ham over en Lampe. Det skal være Hovedgevinsten.«

»Ja, Thorsen, han er rigtignok god imod Dig. Jeg savner ligefrem helt Thorsen i Dag.«

Gamle Petersen saà omkring sig; men der var stadig ingen, som sagde noget. Fru Petersen sendte blot Oksestegen rundt for tredje Gang.

Saa begyndte den gamle igen: »Det ved Du nu ikke, Beate, for det har jeg vist ikke talt med Dig om, men jeg skal sige Dig, Thorsen, det er min gamle Krigskammerat. Og han kommer jo tit og ofte og ser til mig, og hver anden Søndag bestemt saa spiser han her til Middag; men i Dag er han desværre ikke rigtig rask. Det er en Mand, tror jeg nok, Du vil komme til at holde meget af, Beate.«

»Ja, og det er en gammel Ungkarl,« sagde Fru Petersen spottende og med et Blik over til Kandidaten.

Petersen støttede Albuerne langt ind paa Bordet. »Det er ikke nogen gammel Ungkarl, Flora, det er en gammel Mand, er det, og det er en fattig, gammel Mand — som en anden ogsaa kunde have været, der-

som det var gaaet galt for mig. Men vi har været i Krigen sammen under din Fader, Beate. Aa, Thorsen, han kan fortælle meget om din Fader!«

»Ja, Hr. Thorsen siger jo nu ikke noget videre,« faldt Kandidaten ind.

»Nej, men han siger nok — for mig. Vi to, vi har lagt i Halmen sammen, og vi har baaret Geværerne for hinanden, og vi har været lige ved at gaa os den lange Tur, begge to. Jeg har jo vist Dig min gamle Livrem, Beate, der hænger inde i mit lille Værelse . . . .«

»Ja, det er en smuk Pynt,« kunde Fru Petersen ikke bare sig for at sige.

»Det er ikke nogen Pynt, Flora — det er et Minde.«

»Du kunde da lige saa godt have den hængende nede paa Kontoret.«

»Jamen der hører den ikke hjemme, den hører hjemme her hos mig. Og her bliver ogsaa min gamle Livrem og kommer ikke ned af Væggen, førend jeg selv skal ud af Huset. Og saa bærer de mig ud. Saa kan Du lægge den ned til mig.«

»Uh, det er ogsaa modbydeligt, Petersen! Naar Du nu ved, jeg ikke kan taale at høre tale om Døden!«

»Ja, ja, Flora, det var ikke min Mening, at jeg vilde genere Dig. Jeg vilde jo bare fortælle Beate om Thorsen, og at da jeg fik den Kugle paa Livremmen, som der sidder Mærke af, saa fik Thorsen to igennem Tornysteren. Vi maatte jo altid slaas med Tornyster paa; det var noget andet med Prøjserne, de havde Vogne og kørte Tornystrene for dem . . .«

»Ja, det vil jeg sige Dig,« afbrød Fruen ham paa en Gang og irriteret, »at nu, Beate er kommen her, saa *vil* jeg ikke have Thorsen siddende her om Søndagen med den Frakke paa længer. Den er mildest talt *for* ordinær. Er den ikke, Erik?«

Kandidaten nikkede: »Den er jo ikke meget fin mere.«

»Naa, det har jeg da aldrig lagt Mærke til. Men naar Thorsens Frakke ikke er god nok, saa er det jo heldigt, at han har været syg, saa der ligesom kan være en Lejlighed til, at jeg kan give ham en ny. For en Lejlighed maa der være. Ellers maa I finde Jer i at have ham siddende med den gamle saa længe.«

»Jamen saa Gud være lovet og priset da, at der er saadan en Lejlighed, som Du siger«

— Fruen hævede hastigt Bordet — »Velbekomme!«

Efter Kaffen skulde Kandidaten hen til en Familje, han kendte, og gamle Petersen gik ud at se til Thorsen.

Beate vilde naturligvis blive siddende ved et Haandarbejde inde i Dagligstuen hos Fru Petersen, der sad paa Stolen henne ved Vinduet, hvorfra man nu kunde se helt ned paa Strøget. Men Valdemars Ven, den lille Aksel Lange med sine store Ører, var kommen, og begge Drengene plagede Fruen, om Beate ikke maatte komme ind i Stuen ved Siden af og lege med dem.

»Jeg har rødt Tøj,« sagde Valdemar, »hun skal sy en Trone til vores Dukketeater.«

»Ja, gaa Du blot ind, lille Beate, og se efter Børnene og hjælp dem lidt. Døren skal staa aaben.«

Og Beate fik bragt Orden i alle Drengenes mange forskellige Æsker og Kasser med Teaterdukker og Dekorationer, Tinsoldater og Spil. Det var saamænd helt morsomt, og der var mange nye Spil, hun aldrig havde set, og som det kunde blive interessant at spille med Drengene. Men i Dag maatte hun jo først sy den røde Trone.

Drengene hang over hende.

»Du syr s'gu godt,« sagde Valdemar.

»Vil Du lade være at bande! Det vil jeg ikke vide af. Saa syr jeg slet ikke for Jer. Og saa gaar jeg heller ikke med at købe Kaniner i Morgen.«

»Jo, Du gør — hvad var det for Kaniner, I havde ude paa Landet?«

»Det var nogle nydelige, graa Kaniner.«

»Jamen var det Belgiere eller graa Sølv?«

»Det ved jeg virkelig ikke.«

»Jamen saa kan Du slet ikke være med til at købe Kaniner. Kan hun vel, Lange?«

Lille Lange sagde, at det vidste han ikke.

»Aa, dit Fjols, naar hun ikke kender Sølvkaniner og Belgiere . . .«

»Vi tager Kaninerne,« afbrød den lille Lange ham pludseligt og henvendt til Beate, »og løfter dem op i Halen.«

»Ja, og kiger dem i Enden,« fortsatte Valdemar.

»Jamen, hvad er det, I siger?«

»Jo, det gør vi, for naar de er sorte i Enden, kan man ikke købe dem, saa dør de.«

»Ja, saa dør de,« forsikrede lille Lange.

»For saa har de Diarrhée.«

»Hør, Valdemar, det er slet ikke noget for Jer at tale om.«

»Jamen det er s'gu sandt.«

»Nu bander Du igen, saa vil jeg ikke ....«

Beate rejste sig. Nu var hun for Resten lige bleven færdig med Tronen.

Fru Petersen kaldte inde fra Dagligstuen: »Jeg synes, I bliver saa højrøstede. Beate, hold lidt Orden paa dem!«

»Det er Valdemar, der bander,« sagde Beate uvilkaarligt.

»Ja, det maa Du vænne ham af med.«

Baade Valdemar og den lille Lange var imidlertid bleven fuldt optagne af Tronen, der straks skulde stilles op i en Dekoration, den passede til. Beate hjalp dem, og de faldt i Ro, indtil det ringede i Korridoren, og der lidt efter hørtes en Stemme inde ved Siden af.

»Det er Fru Pødenphant,« hviskede Valdemar og vrængede Ansigt og gjorde Bevægelser for at efterligne Fru Pødenphants Maade at gaa paa. Lille Lange vilde gøre noget lignende, men tabte saa en Kasse med Klodser og Brikker.

»Kom ind, Beate, der er en Dame, Du skal hilse paa,« lød det inde fra Stuen.

Fabrikant Pødenphants Frue, som Fru Petersen præsenterede hende, var lille og trivelig, havde kønne, brune Øjne, syntes Beate,

et blankt mørkt Haar og tykke Hænder, som hun holdt meget over hinanden.

Hun nikkede venligt og trykkede Beates Haand med sine korte Fingre.

»Ja, De faar det godt her,« sagde hun med et Blik ud i Stuen og over paa Fru Petersen, »det er et rent Dukkehjem; jo, det er, Fru Petersen. Alting komplet og komfortabelt; det er, som jeg kan lide det.«

De to Damer satte sig.

»Nu skal Frøken Beate naturligvis lære noget?« spurgte Fru Pødenphant.

»Ja,« sagde Fru Petersen, »hvor der ingen Midler er, der er det jo det eneste rigtige.«

»Ja, nu til Dags! Aa! Min Mand har jo bare paa Kontoret tre unge Piger, og hver evige Dag der kommer Masser og søger . . .«

Beate fik sit Haandarbejde fat og satte sig til at høre efter hvad de ældre Damer talte om; men stadig lyttede hun dog, om der ikke skulde ske noget inde hos Drengene ved Siden af.

Damerne talte om Kjoler og om det Landsted, Pødenphants tænkte paa at købe ude i Charlottenlund. I forbigaaende kom Talen ogsaa paa Petersens Søn af første Ægteskab, ham, som jo var i Amerika.

»Hører De tit fra ham?«

»Nej — og naar vi hører, saa er det jo kun om Penge. Men netop fordi det ikke er mit Barn, Fru Pødenphant, saa har jeg gjort mig det til fast Regel, at aldrig jeg mæler et Ord. Jeg siger bare: Naa — ja saa — ikke videre. Jeg aldrig gør saa meget som en Indvending . . . .«

IX

Beate havde sit eget lille Værelse hos Familjen Petersen. Det var noget saa yndigt at have, men ogsaa somme Tider frygteligt.

Naar hun derinde skulde til at læse sine Lektier eller ordne et og andet ved sit Tøj, var det, at Længslen kunde komme over hende, saa at hun maatte sætte sig paa hvad der stod nærmest, og det gav sig til at suge og suge lige under Brystet. I Sovekamret hjemme havde de tre Senge staaet sammen, og i den dybe Stue ved Siden af havde Moderen, Louise og hun talt og læst og udrettet alt, hvad de skulde, Beate havde aldrig nogen Sinde i hele sit Liv været alene.

Men naturligvis var det bedaarende at have et Rum, hvor man selv kunde indrette sig, ganske som man vilde, sætte sine egne

Bøger alene paa Hylden og ikke sammen med andres, om ogsaa det nu var Louises, og stille op paa Bordet og Kommoden alle de Ting, man elskede, først og fremmest Portræterne af Moderen og Louise i Frøknerne Pades Rammer. Livet var vidunderlig dejligt, og at man maatte længes og savne, det hørte med, det skulde kæmpes igennem; men om Aftenen kunde man jo nok have Lov til at græde engang imellem, indtil man faldt i Søvn.

Paa sit Kursus var Beate flittig til det yderste og fulgte rigtig godt med, men der maatte arbejdes dygtigt hjemme, fra Middagstid til Klokken ni-ti om Aftenen.

Nogle af de unge Piger derhenne hos Frøken Sommer kunde Beate slet ikke begribe, de hørte ikke efter og bestilte ikke noget hjemme og kunde selvfølgelig aldrig noget ordentligt, naar de blev eksaminerede. Der var ikke Æresfølelse skabt i dem. Det var rigtignok, som hun skrev hjem til Louise, den ægte Type paa de rigtige Københavnerinder. De snakkede om Ture paa Cykler, hvor de traf unge Herrer. Og — det havde Beate ikke engang nænnet at skrive om dem hjem — der kom unge Herrer og hentede dem fra Kursus, det vil sige, de

unge Mennesker stod i Porte i Nærheden eller gik ovre paa det lange Fortov paa den anden Side, og saa gik de unge Piger med Beate eller nogle af de andre under Armen, indtil Herrerne kom, saa vilde de af med dem. Engang var der en af Herrerne, der havde syntes, han maatte spørge Beate, om hun ikke vilde med hen og spise en Kage, men saa havde hun rigtignok givet ham et Blik!

Beate havde nær til sit Kursus, og der var ingen af Kammeraterne, som skulde samme Vej. De fleste boede langt borte, og mange af dem kørte ogsaa paa Cykle, saa der var ingen at følges med for Beate. Hun brød sig heller ikke rigtig om at slutte Bekendtskab med nogen, mange af dem syntes hun var vigtige overfor hende, og nu havde hun jo hele Familjen Petersen foruden sine egne kære hjemme. Det var saamænd mere end nok. Split Dig hverken i Arbejde eller Venskab! hed et af de Tankesprog, hun havde skrevet af efter en lille Bog med Guldsnit — og det var sandt.

Den gamle Hr. Petersen var hun ligefrem kommen til at holde meget af. Han gik lidt ensom omkring derhjemme — ligesom hun selv. Var det egentlig ikke mærkeligt? Men

det var Tilfældet. Fru Petersen og Valdemar holdt altid sammen, Kandidaten var *hendes* Brodersøn, og de, der kom i Huset, kom egentlig kun til hende. Naar den gamle Hr. Petersen snakkede om Krigen, som han aldrig kunde glemme, vilde Fruen og Kandidaten ikke høre paa ham. Og den gamle Hr. Thorsen var de slet ikke pæne imod. Han talte sjeldent til dem, men de svarede ham ogsaa daarligt nok; bare Valdemar overhængte ham altid, med at han skulde lave og male Ting til ham, for han havde været Maler og nem til at lave saadan al Slags.

»Men nu er Fingrene bulmet ud af Gigten,« sagde den gamle Mand. Og det var da ikke noget at le saa forfærdelig ad, at han sagde bulme.

Beate havde meget ondt af Thorsen, han havde saadan en lang og mager Nakke med en skarp Kant. Det saà ud, som han var halvfjerds, og saa var han dog kun lige tres.

»Men han har døjet for meget,« sagde den gamle Petersen, »som Malersvend i tidligere Tider, de havde meget disse Blyfarver, der sætter dem paa Lungerne. Og saa gav Krigen ham ogsaa et slemt Smæk. Og Syg-

dom til Fattigdom, Beate, det gi'r en krum Ryg.«

Kandidaten havde engang sagt om Hr. Thorsen, at han saà ud, som der var gaaet Møl i ham, og det gentog Fru Petersen til alle hvem der kom, fordi hun syntes, det var saa morsomt. Det var det egentlig også, for Haaret sad saa underlig hakket paa Thorsen og var ikke rigtig hvidt, men havde Rester endnu af sin gamle Kulør; men naar Beate saà det runkne og gulnede Ansigt og hvordan Klæderne ligefrem kunde slaa om ham, saa tynd han var, kunde hun ikke begribe, at nogen kunde gøre Nar ad den gamle Mand. Og mindst af alle egentlig Kandidaten, der kunde se saa god ud, især naar han smilede.

Beate følte det som en Opgave for sig i sit nye Hjem at være lidt for den gamle Hr. Petersen og hans Ven, Hr. Thorsen. De vilde begge to saa gerne snakke med hende og var helt taknemmelige, fordi hun vilde høre paa dem, og det var da kun saa rimeligt, de talte jo allerhelst om hendes Fader. Og ham kunde hun dog ikke vise fra sig, hvor sørgeligt han saa end havde handlet.

Første Gang, Thorsen overhovedet saà

Beate, havde han sagt med et Liv, som ingen i Huset før havde lagt Mærke til hos ham: »Jøsse, det er jo Krøllen!«

Og gamle Petersen var bleven begejstret: »Kan Du høre, Beate, Thor siger ogsaa, hvor Du ligner din Fader!«

Det var inde i Hr. Petersens eget lille, smalle Værelse, hvor han kunde ryge sin Cigar om Aftenen, eller ogsaa paa Kontoret, at de to gamle og Beate sad, naar de snakkede sammen.

»Beate, hun kan godt taale, at vi damper lidt, Thor! Hun er ogsaa saa flink til at læse Berlingeren for mig, naar hun har Tid om Aftenen. Hva', Du gamle, er det nu ikke li'som Du ku'se Faderen i saadan Udtrykket.«

»Jo, som hun kniber Øjnene sammen,« sagde Thorsen lige ud.

»Og Haaret — ka' Du huske under Huen, li'som paa Billedet.«

Det gamle Fotografi kom endnu engang ned fra Væggen og blev hængt op igen.

»Ja, ja,« sagde Thorsen, »Deres Hr. Fader, Frøken Beate, han var af de Officerer, han glemte aldrig hans Folk.«

»Nej, han havde s'gu ku' stjælt til os. Og det var ikke langt fra han gjorde det,

6*

hva'; ka' Du huske, Thor, dengang, da vi fik lavet Æggekage?«

»Om jeg kan huske Æggekagen!« . . .

Og saa fulgte der en lang Historie fra nogle Landsbyer nede i Slesvig, hvor alle de andre Soldater ikke havde kunnet faa noget at spise, men Beates Faders Folk havde faaet det....

Beate kunde ikke lade være at tænke paa, at den gamle Hr. Petersen aldrig talte noget om hendes Faders Forhold til hendes Moder. Var det egentlig ikke kønt! Han vilde ikke komme ind paa andet end det, der var godt ved ham. Og der *maatte* jo have været noget godt ved ham, naar Mennesker kunde blive ved at holde af ham efter saa mange Aars Forløb. Smuk havde han nu været og set udmærket ud, med Huen lidt paa Snur og Hænderne støttet paa Sablen. Og det var rigtigt, som de sagde, at hun lignede ham!

Beate skrev hjem, om hvor rar hun fandt Hr. Petersen og hans gamle Ven. Det om Faderen havde hun foreløbig ikke Tid til at gaa nærmere ind paa, men man kunde heller ikke skrive om alting paa engang.

Naar hun sad om Aftenen ved sine Breve eller Lektier, hørte hun ofte Kandidatens Skridt inde i hans Stue, der laa lige ved Siden af Beates. Han havde engang sagt ved

Bordet, at det var hans Vane at gaa op og ned ad Gulvet, naar der var noget, han rigtig vilde tænke over. Egentlig saà han godt ud, med smukt Haar, brune Øjne og lige Træk, ligesom Fru Petersens. Og de Hænder og Fødder, som baade hun og Kandidaten havde, saa nydelige! Det var en Skam, han ikke var rigtig pæn imod den gamle Thorsen og Hr. Petersen, Beate vilde virkelig sige det en Dag til ham. Saa meget nettere vilde det klæde ham at være venlig.

Men der gik dog flere Maaneder, inden Beate turde det; flere Gange havde hun det paa Læben, men fik saa Hjertebanken. Og naar hun om Aftenerne inde hos sig selv lyttede til disse Skridt op og ned og op og ned ved Siden af, blev hun bare endnu mere bange . . . hvad mon han vilde gøre, naar hun saadan talte til ham? . . . Hvad mon alt det var, han gik og spekulerede paa derinde om Aftenerne . . . Og hvordan mon der egentlig saà ud derinde — hun havde aldrig været der . . . .

Tilsidst tog hun alt sit Mod til sig, en Søndag efter Middagsbordet, da Kandidat Erik og hun tilfældigvis var bleven et Øjeblik alene i Dagligstuen.

Saa sagde hun højt og tydeligt: »Det er ingen pæn Maade, De taler til den gamle Hr. Petersen og Hr. Thorsen paa!«

Beate havde igen den Fornemmelse, hun havde haft den eneste Gang før i sit Liv, at det var en anden, der talte langt ude i Rummet med hendes Stemme, og hendes Knæ følte tykke.

Hr. Erik saà op, forbavset, helt overrasket, næsten lidt dum i Udtrykket, med let aaben Mund. Men saa gik han hen imod hende, der stod ganske stille, smilede først og sagde derpaa kun: »Tak, Frøken Beate!«

Fru Petersen kom lige i det samme ind i Stuen igen. Kandidat Erik fortsatte i en Tone, som om der slet ingenting var forefaldet: »Maa jeg blive lidt, Tante, og passiare?«

»Men Gud, jeg troede, Du skulde gaa.«

»Ja, men jeg kom til at huske paa, at — jeg mener, Klokken er ikke saa mange endnu.«

Og han blev siddende og fortalte saa livligt om mange Ting. Han saà kun en Gang imellem ganske ligefrem paa Beate og røbede intet om, hvad hun havde sagt. Hvor hun var ham taknemmelig! Og hvor det viste, at han var et godt Menneske! Hans Stemme havde heller aldrig lydt saa blødt

og kønt som i Aften. Og han blev, lige til Fru Pødenphant kom.

Senere paa Aftenen, hen imod Tetid kom for Resten ogsaa Hr. Petersens Datter af første Ægteskab, Fru Krarup, hun, som kunde saa meget, havde levet i Udlandet og var gift med Arkitekten. Beate vidste, at hun havde boet med sin Mand og sine fire Børn ude paa en Herregaard, han restavrerede, lige til nu langt hen paa Vinteren.

Fru Krarup kom rask ind i Stuen. Hun var i Begyndelsen af Trediverne, lidt svær og saà godt ud.

»Er Fader ikke hjemme? God Aften, Flora. Naa, det er Fru Pødenphant.«

Hun nikkede, men gav ikke nogen af Fruerne Haanden.

»Er det Jeres lille Provinsdame?«

Beate fik et flygtigt Haandtryk.

»Min Mand og jeg var ikke saa langt borte fra Deres Kant.«

«Det maa da have været frygteligt at være paa Landet her i December Maaned.«

»Storartet, kære Flora.«

Fru Pødenphant mente da rigtignok ogsaa, at med Børn var det ikke saa heldigt paa den Aarstid.

»Med mine beskidte Unger er det udmærket, de har aldrig været renere, og det regner jeg efter.«

Begge de andre Damer tav.

»Hvordan gaar det Dem herovre?« vendte Fru Krarup sig til Beate.

»Jo, Tak, det gaar rigtig udmærket.«

»Ja, De er velkommen hjemme hos os. Jeg har jo kendt Deres Søster Louise, da hun var her paa Besøg. Hun kunde ikke udstaa mig, det har hun naturligvis nok fortalt Dem. Men min Mand holdt hun meget af. Ham kan alle Fruentimmer lide.«

Beate havde da aldrig nogen Sinde hørt noget Menneske tale paa den Maade, og hun kunde aldeles ikke begribe, at Louise næsten slet ingenting havde fortalt hende om Fru Krarup.

Men Arkitektfruen snakkede videre, og da den gamle Hr. Petersen lidt efter kom hjem, kastede hun sig om Halsen paa ham.

Han blev henrykt ved at se hende, og der kom, efter Tebordet, en Passiar i Gang om Herregaarden og Børnene og Manden, der endnu ikke i Aften kunde have Tid til at komme med.

»Naar Du kommer op til hende dèr, Beate,« sagde gamle Petersen, »saa skal Du

se Møbler. Det, de gamle Bønder paa Landet, de sov i om Natten, bruger de til Sofaer, og der er Stole, lige staa store som smaa Anretterborde og med Arme, Du kan stille et helt Par Kalvestege fra Dig paa.«

»Ja, og det forstaar Du Dig ikke paa, dit søde kære gamle Fjols af Fa'er!«

»Nej, det gør jeg s'gu ikke, for jeg siger, en Stol skal være en Stol.«

»Ja, og et Snedkerhovede et Snedkerhovede, det er fuldstændig rigtigt. Det vil jeg sige Dem, Beate .... maa jeg for Resten ikke sige Du til Dem?«

»Jo, Tak!«

»Hun siger Jo, *Tak!* Hun er paradisisk. Du er rigtig sød!«

»Og hun ser jo godt ud,« tilføjede hun over til Faderen. »Og er Datter af din gamle Afgud, Pappe.«

»Ja, hans Datter gør jeg ogsaa for, hvad det skal være.«

»Det er svart, gamle. Lige akkurat som det skal være. Ja, det vil jeg sige Dig, Beate, at som ham her træffer Du ikke mange nu til Dags i saadanne Huse med Elektrik og W. C. — du gode Gud, hvor det egentlig er grinagtigt!«

Og Fru Krarup gav sig til at le højt med

en Latter, som gjorde, at selv Fru Pødenphant ikke kunde lade være at le med.

Ikke fordi man tænker over, hvad man ler af — som hun sagde bagefter.

X

NOGEN Tid efter var Fru Petersen og Fru Pødenphant en Lørdag Aften paa deres Abonnementspladser i det kongelige Teater og havde taget Valdemar med. Den gamle Hr. Petersen skulde til en Generalforsamling, Beate havde besørget sit Arbejde og sad alene hjemme, Klokken var bleven halv ni.

Hun drak netop sin Kop Te i Spisestuen, da der lød Raslen af Nøgler i Korridoren.

Og straks efter Kandidatens Skridt!

Beate havde vistnok kunnet kende dem mellem hundrede, saa tit havde hun lyttet til dem inde fra sit lille Værelse.

— »Ja, men er De alene hjemme, Frøken Beate?«

Han ringede paa den elektriske Klokke: »Maa jeg drikke en Kop Te sammen med Dem, hvis der kan blive en til mig ogsaa?«

»Jeg troede ikke, De var kommen hjem til Te i Aften.«

»Det troede jeg saamænd heller ikke selv, men de var ude dèr, hvor jeg vilde have været hen.«

»Hvor var det?« dumpede det ud af Beate.

»Undskyld!« tilføjede hun straks efter og blev rød.

Han smilede: »De skal slet ikke undskylde,« sagde han venligt. »Det var hos nogle Mennesker, jeg sætter megen Pris paa, og hvor der for Resten er en ung Pige, som i meget minder mig om Dem. Ja, det vil sige, hun er ikke saa lidt ældre, en fire—fem Aar, men jeg tror, De vilde synes om hende.«

Pigen kom ind med Teen, og Kandidaten tav, saa længe hun var inde, Beate ogsaa, skønt der var noget, hun kunde have haft Lyst til at spørge om angaaende den unge Pige, Kandidaten kendte.

Da Pigen var gaaet igen, var det, Beate vilde have spurgt om, paa den underligste Maade smuttet bort for hende, og desuden fortsatte Kandidaten straks, medens han tyggede paa et Stykke Smørrebrød og rørte rundt i Teen: »Den unge Pige er ogsaa meget dygtig. Hun er Student fra i Sommer.«

»Er hun smuk?«

»Nej, det kan man ikke sige, men . . .«

Beate havde allerede afbrudt ham: »Naa, det er jo heller ikke det, det kommer an paa,« sagde hun hurtigt.

Han saà over paa hende, og det lille Smilehul kom i Kinden: »Naa—aa, jeg ved ikke. De finder dog vist, Frøken Beate, at det kan være nok saa rart.«

»Aa, jeg er slet ikke køn,« kom saa Beate til at sige.

Det var frygteligt, og hun blev ogsaa saa rød og flov, at hun syntes, hun sank helt igennem Stolen.

»Jo, De er. Det er netop det, De er,« sagde han.

Der blev en Pavse.

Han saà over paa hende. »De ligner jo Deres Fader, ham, som indtog alle Mennesker, ikke blot min Tantes Mand. I min Familje er vi ogsaa stødt paa Købmand, Løjtnant Steffensen, at sige jeg naturligvis ikke, for jeg er alt for ung. Men en af mine Onkler har gjort sig berømt ved noget, han engang sagde om Deres Fader. Der var Tale om en Forretning, som de var gaaet ind paa sammen, og som nok ikke var af de solideste, men da man gjorde ham Bebrej-

delser, sagde han: Jamen har De nogen Sinde siddet i Sofa sammen med Steffensen?«

Beate følte sig helt stolt paa Faderens Vegne.

Man kan jo ogsaa se paa Deres Faders Billede, som Onkel har her, at han har været baade elskværdig, flot og køn.«

»Han gjorde Moder saa megen Sorg,« sagde Beate sagte.

Kandidaten var færdig med sin Te og ringede paa Klokken: »Kære Frøken Beate, det gør den Sort kønne Mænd til Tider. Men de bliver ikke derfor mindre bedaarende.«

»Aa nej —« sagde hun, med lidt af Hjertet i Halsen.

»Jeg synes, De sukker helt ved det, Frøken Beate.«

»Nej, jeg gjorde virkelig ikke.«

»De er sød,« sagde han saa bare og rejste sig.

Hun vidste slet ikke, hvad hun skulde sige og gøre, men rejste sig ogsaa.

»De skal maaske ind igen til Deres Arbejde?« spurgte han.

Hun svarede Ja! uagtet hun slet ikke skulde det, men blot havde tænkt at være bleven siddende i Dagligstuen og vente, til Fru Petersen og Valdemar kom hjem. Nu

var hun jo imidlertid nødt til at gaa, og han aabnede Døren for hende.

Inde i sit Værelse lod Beate først være med at dreje op for det elektriske Lys, men blev siddende musestille i Mørket.

Han maatte ogsaa sidde ganske stille derinde ved Siden af, maaske ogsaa i Mørke — — for at tænke, ligesom hun? — Aa, nej, nu kom han først derind. Det var rigtigt, han var jo før gaaet ned igennem Korridoren for ovre paa Kontoret at hente Aftenavisen. Nu kunde hun høre, at han drejede op for det elektriske Lys, men begyndte at gaa frem og tilbage paa Gulvet, altsaa ikke satte sig til at læse . . . hvad mon han dog evigt gik og tænkte paa, medens han saadan vandrede, ustandseligt op og ned, op og ned . . . køn var han, ligesom hendes Fader . . . hvordan var det, Kandidat Erik havde sagt: køn, flot og elskværdig — ja, hun *vilde* have det Billede af sin Fader og have det staaende her paa sin Kommode, saa hun altid kunde se paa det . . . .

Beate drejede op for Lyset og saà hen, hvor Moderen og Louise stod i Frøknerne Pades Rammer. Forsyndede hun sig egentlig ikke mod disse to Kvinder, som hun

elskede, ved at stille Faderen op midt imellem dem, han, som havde fejlet saa haardt! Aa, men det var jo netop Louise, der havde sagt til Beate, at hun skulde tilgive, og — det slog hende som en Opdagelse — var det ikke ogsaa muligt, at Fader og Moder slet ikke havde passet for hinanden? Naturligvis var hans Fejl ikke til at undskylde, men den var dog ikke saa stor, som hvis de havde passet sammen, og det var vist tit meget svært mellem Mænd og Kvinder — som nu den gamle Hr. Petersen og Fru Petersen, de holdt jo da meget af hinanden, men de passede egentlig slet ikke sammen . . . Naturligvis vilde Beate dog alligevel ikke gøre noget for at faa Faderens Billede, inden hun havde skrevet udførligt om det til Louise i et a sine lange Breve.

Men da Svaret kom fra Louise, billigede hun saa ganske Beates Tanke, og Moderen, der ellers aldrig skrev, havde tilføjet, at hun gav sin Velsignelse til at Beate skulde have sin Faders Billede hos sig. Saa var alting godt.

Og nu stod Billedet der paa Kommoden, den gamle Petersen havde skaffet og foræret hende det, men lovet Beate ikke at fortælle noget derom til Kandidaten, for det syntes hun, at hun generede sig for. —

XI

LYKKELIG over sit Billede var hun, og i det hele taget saa glad og tilfreds, som hun aldrig havde tænkt sig Muligheden af, at noget Menneske kunde blive. Alting gik udmærket, hun fik Ros paa sit Kursus, Hr. Petersen vidste ikke alt det gode, han vilde gøre hende, hun *var* noget for ham, det følte hun godt. Og hans gamle, tavse, fattige Ven, Thorsen, kunde blive helt oplivet bare af at se paa hende. For Resten var det en af Beates allerstørste Glæder, at Kandidaten øjensynlig gav sig mere af med de to gamle Herrer end tidligere og paa en hensynsfuldere Maade — det var noget, *hun* alene havde udrettet, og som ingen ellers anede det mindste om, undtagen Kandidat Erik selv. Fru Petersen og Fru Pødenphant havde ikke noget at udsætte paa hende, og Valdemar og den lille Lange kunde slet ikke und-

være hende, hun maatte være Publikum ved deres Dukketeaterforestillinger og betale Parketbillet, som de kom Pengene for i en Kasse med Paaskrift: til Dekorationer. Hun fik ogsaa Drengene til at spille ordentligt med i flere nye Spil, som virkelig var morsomme, men som de ikke havde forstaaet og derfor lagt hen straks efter, at de havde faaet dem. Dam vilde gamle Petersen saa gerne spille med hende, naar hun havde lidt fri Hverdag Aften, og der var et af de moderne Spil, som Beate fik Kandidat Erik helt passioneret for . . . .

Den Fløj af Lejligheden, hvor Kandidatens og Beates Værelser laa, døbte Beate i sit stille Sind Fremmedfløjen, ligesom det kunde have været i et stort Slot eller paa en Herregaard. Der var nu ligesom lidt afsondret og for sig selv ved disse to Værelser, som vendte ud imod det samme røde Tag paa Naboejendommen, havde Sol paa nøjagtig samme Tid, og hvor der var lydt, som om de kom hinanden ved.

En Dag, Beate gik igennem Korridoren, stod Døren til Kandidatens Værelse paa Klem. Pigen var derinde at gøre rent. Havde det ikke været derfor, vilde Beate have tittet ind, men nu saà hun kun i forbigaaende

et Spejl og en Buste i et Hjørne. Det var egentlig underligt, at den gamle Hr. Petersen, som ellers havde ladet hende se alting, ude og inde og oppe og nede, ikke havde vist hende Eriks Værelse. Men han havde bare sagt, at ved Siden af hendes Værelse laa Kandidatens, og det var nøjagtigt lige saa stort og lige saadan i det hele taget som hendes. Saadan var det vel, en Mand tænkte, der byggede Huse og lignende, men hun var sikker paa, at de Værelser var forskellige. Aa, saa mærkværdigt forskellige, netop — ikke sandt — som et Værelse, der var beboet af en ung Kvinde, og et Værelse, der var beboet af en ung Mand, maatte være det. En Dag, naar Pigen ikke var derinde, og Døren alligevel stod aaben, saa *gik* hun derind, det ved Gud, hun gjorde.

Der kom ikke nogen saadan Dag. Beate snakkede med Kandidaten om løst og fast, han smilede meget til hende og var rar og elskværdig, kunde inde i Dagligstuen spille det Spil med hende eller vise Fotografier frem, som han selv havde taget paa sine Sommerudflugter, fortælle nyt fra Byen eller Teatret. Og om Aftenen hørte hun ham saa hyppigt gaa derinde, naar de var, som hun

7*

syntes, alene sammen ovre i deres Fremmedfløj. Men set hans Værelse havde hun aldrig.

Indtil en Dag, hun noget før Middagen kom gaaende gennem Korridoren og naaede hans Dør. Saa paa en Gang tog hun i Dørgrebet og traadte ind i Stuen.

Hun tænkte bagefter, at det var hende egentlig aldeles ubegribeligt, hvor hun havde turdet vove det, og hvad det var for en besynderlig, ligesom Indskydelse, hun havde handlet efter. For det var ganske rigtigt, at han jo ikke plejede at komme hjem før lige til Middag, men det havde hun virkelig slet ikke tænkt paa i det Øjeblik hun gjorde, hvad hun gjorde, og desuden — der kunde jo være kommen nogen af de andre, Pigen for at lægge Vadsketøj ind i hans Kommode, eller Fru Petersen . . . eller hvis han nu selv uventet havde staaet der, hvad der dog kunde være sket!

Og da Beate nu engang var kommen derind, saa lod hun ikke Døren være aaben, saa det dog kunde have set ud, som om hun havde troet, den var sprunget op for Trækvinden og hun gaaet ind for at lukke Vinduet. Nej, hun trak den omhyggeligt til efter sig igen og gik omkring derinde med lydløse Fjed.

Her lugtede af Cigarer, men ogsaa af Parfume paa samme Tid, fint! Ikke som den gamle Distriktslæge hjemme!

Beate kunde ikke lade være at sætte sig i Gyngestolen. Det var altsaa den, hvis sagte Vuggen hun kunde høre om Aftenen, samtidig med, at han vendte Bladene i Avisen.

Lidt nervøst lagde hun sin Haand paa Lænet: her var det altsaa, han sad og kunde maaske høre hende der inde fra, lyttede maaske efter hende, som hun saa ofte lyttede efter ham . . .

Hun rejste sig, satte sig et Øjeblik paa Chaiselonguen, stod op igen, saà lidt paa nogle Bogrygge i et lille Bogskab, huskede fra sin Mytologi i Skolen, at det var et Hermeshovede, det hvide, der stod i Hjørnet, lagde Mærke til, hvor pænt alting var ordnet paa Skrivebordet, med en Elfenbenspapirkniv og smaa, pæne Sværstene lagt over, saa Tingene ikke kunde komme bort. Der laa en stor Mappe med lange Papirer i midt paa . . . og saa stod der virkelig et Dameportræt — af en ung Dame, ikke køn! Skulde det være hende, han havde talt om? Hun saà nok ud til at være meget dygtig! . . .

Men Beate turde ikke blive længere, for

hun syntes, der kom nogen, og var himmelglad, da hun igen var sluppen lykkelig og vel ind i sit Værelse. Der fik hun ogsaa travlt med at gøre sig i Stand til Middag.

Ved Kaffen sagde hun pludselig over til Kandidaten: »Hr. Petersen forærede mig forleden Dag min Faders Billede. Det har jeg stillet op inde i mit Værelse.«

»Naa, det var da morsomt, Frøken Beate!«

»Ja, De, som selv kan tage Fotografier, holder maaske ikke af at have saadanne Billeder stillet op.«

»Aa jo, hvorfor ikke? Naar det er Billeder af nogen, man sætter Pris paa.«

Han tav.

Beate vidste ikke mere, hvad hun skulde sige.

»Jeg har selv min Søster fra Nykøbing staaende inde paa mit Skrivebord,« sagde han saa.

Da var Beate lige ved at fortale sig, men hun gjorde det heldigvis ikke.

Det var hans Søster! Og det havde hun, Beate, været fiffig nok til saadan rigtig udspekuleret at faa at vide. Jo, hun var nok ikke saa dum, som han maaske troede — Hr. Erik!

XII

Hverken Fru Petersen eller Kandidaten sværmede for Fru Krarup.

»Men at hun er dygtig,« sagde han, »det kan jo ikke nægtes. Hun har ogsaa været Lys lige fra sin Skoletid hos Frøken Zahle. Men de Historier, jeg har hørt om hende fra dengang, de er storartede!«

»Ja, jeg nævner jo aldrig til Petersen et Ord andet end godt om hende,« sagde Fruen, »eller ogsaa tier jeg stille, ligesom med Drengen i Amerika. Men jeg indrømmer naturligvis, at den Maade, hun taler paa, den er nu engang ikke noget for mig, det er vist mere for Kunstnerkredse.«

»Naa—aa, Krarups, de kommer al Verdens Steder; paa Masser af Herregaarde Landet over er de jo næsten ligefrem Stamgæster.«

»Ja, jeg har jo ogsaa været paa Herre-

gaardene, Erik, i Bedstefaders Tid i Gaabense; men det kan jeg sige Dig, det er saamænd ikke altid dem, der giver Tonen an« . . . .

En Dag tog Fru Petersen Beate med op til Krarups paa Visit. Der var ingen hjemme. Men en Lørdag Aften i Februar Maaned blev hun saa sendt derhen i et Ærinde.

Fru Krarup holdt paa hende: »Nu har jeg Fred og Ro i Huset, Ungerne er i Seng, saa kan jeg godt lide at lade Munden gaa lidt, det er en rar Motion. Min Mand kommer ogsaa ind og er færdig med noget om en halv Times Tid, saa kan Du hilse paa ham.«

Fruen sad med en hel Mængde brune og sorte Uldstrømper af Mandens og Børnenes og hendes egne og var ved at stoppe dem.

»Gud give, man kunde gaa, som Vorherre har skabt en, saa var man da fri for saadan et forbandet Arbejde!«

Hun havde trukket en af sine egne, lange Strømper paa den venstre Haand, som hun løftede i Vejret og truede med ud i Luften: »Uf! Det er til at brække sig over! Og faar man disse Stoppekoner, aa, de skal være saa øndige ude fra Nyboder og den

rigtig gode gamle Tid, og de kommer hos Kommandørinde Bumpfeldt og Admiralinde Klumpfeldt. Nederdrægtige gamle infame sledske lumske Rødstenskællinger er det, som løber med al den Sladder og Løgn, der er til i København. Og stopper gør de, saa det er ligesom man trillede af paa Ærter! Nej, enten i Brokkassen med Strømperne, naar der er kommen Hul paa dem, eller ogsaa maa man stoppe dem selv. Men det skal være saa moralsk styrkende; uh!«

Beate vidste aldeles ikke, hvad hun skulde finde paa at sige til saadan en Tale. Men Fru Krarup saà et Øjeblik op fra sin Strømpe, som hun stoppede løs paa med lange Sting: »Kig Dig omkring, min Pige; det er noget andet end det, Du bor i hjemme.«

»Ja, her er — yndigt,« sagde Beate.

Fru Krarup lod Strømpen synke: »Mener Du det?«

Hendes Blik var saadan, at Beate slet ikke vidste, om hun turde sige Ja eller Nej eller i det hele taget maaske havde gjort noget galt, men Fruen fortsatte straks selv: »Ja, for efter alt det, som Du har set, saa skulde Du finde, her var frygteligt, ligesom gamle søde Pappe. Du skulde bare høre ham: Ja, de kan jo være meget godt teg-

nede, min Pige, af Krarup, Møblerne, det siger jeg ikke noget imod, men de er ikke for Nutiden, og her er for mørkt, min Tøs, med de Træpaneler og smaa Vinduer. Et Værelse skal være lyst og livligt. — Jo, Du kan tro, lille Beate, jeg kender den, lyst og livligt og helst med store Spejlglasruder, saa man har Fornemmelsen af, at man sad paa Trone midt ude i Luften. — Naa, men Du finder altsaa, at her nok kan gaa?«

»Ja, jeg finder, her er rigtig — nydeligt.« Beate sagde det noget usikkert.

»Nydeligt! Ja, min Skat, det er netop Ordet. Hvordan er det, byder de endnu Syltetøj ovre hos Jer, naar der kommer nogen paa Visit?«

»Ja,« sagde Beate, »Mo'er plejer at have saadan dejligt Syltetøj, som hun faar af Gartner Birchs.«

Og saa vidste hun virkelig ikke, hvordan det kunde være, men i samme Øjeblik blev hun helt underlig og fik Vand i Øjnene.

Fru Krarup bøjede sig hastigt over mod hende og gav hende et Kys, der ramte omtrent paa Næsen.

»Du er sød,« sagde hun, »og Du skal ikke bryde Dig om min Kæft. Det er bare saadan en jeg gaar med, forstaar Du.«

Men Syltetøj vilde Beate ikke paa nogen Maade have. Helst var hun gaaet med det samme, men turde dog ikke andet end blive.

»Naa, kan Du komme ud af det med Fru Overskruphøvlinden hjemme?« spurgte Fru Krarup.

»Fru . . . . æh — med Fru Petersen?«

Men saa gav Fru Krarup sig til at le med den Latter, som man næsten ikke kunde lade være at le med ad. Naar hun var kommen til et vist Punkt med den, stak hun sin venstre Haand i Siden, og tilsidst endte hun med en Lyd, ligesom om Luften sivede ud af hende.

»Aa nej, nej, Beate« — Fruen fægtede helt omkring sig med begge Hænder, den ene med den lange Strømpe paa — »det sagde Du for grinagtigt. Det »æh — med Fru Petersen« var alle Pengene værd, Gud styrke mig. Du maa ikke blive vred over, at jeg griner ad Dig, men det mindede næsten om Fru Flora selv eller hendes fortræffelige Veninde Bliktuden, ogsaa kaldet Fru Pødenphant, hendes Mand er jo Gas-, Vand- og Blikmester, og kan Du ikke se, Næsen løber lige ned i Munden paa hende og ligner en Bliktud. Gud bevares, den er regelmæssig,

nydelig, det er Bliktude ogsaa! Naa, nu skal Du ikke blive ved at være saa forskrækket.«

»Nej, det er jeg virkelig heller ikke,« sagde Beate og tog lidt efter Vejret.

Fru Krarup flyttede sin Stol noget nærmere hen imod hende: »Jeg skulde saamænd egentlig slet ikke grine ad Fru Flora,« sagde hun, »for jeg skal fortælle Dig, at hun blev min Lykke paa en vis Maade. Dengang gamle kære Pappe ikke kunde dy sig længer men vilde giftes lidt igen — jeg fortænker ham ved Gud ikke i det — saa var det, han havde monteret et Hotel i Nykøbing, og Gaabense ved Du fra Geografien ligger ikke langt fra Nykøbing, og der var Frøken Flora Skønhed og seks og tyve, med ulykkelig Kærlighed til saadan en Proprietær af dem, der har været Løjtnant i Dragonerne og endnu rider rundt paa Landevejene med Skind i Skridtet paa Bukserne. Aa, det blev et Leben, da hun kom her til Byen og begyndte at ville spille Moder fra Provinsen, Folkekomedie, femte Akt, med Rørelse og Smørelse! Og saa var jeg nitten Aar og kunde faa lige saa mange Børn som hun! Det manglede s'gu bare! Jeg tog ud af Huset lige med det samme. Og det kan Du

tro, jeg havde godt af. Saa traf jeg jo ogsaa ham, min Bjørnetrækker derinde. Vi begyndte med at grine sammen. Han kendte ogsaa Flora og Gaabense og hendes Bedstefader, Kammerlaaget.«

»Hva'beha'er,« sagde Beate.

»Ja, Du maa nok sige hvadbehager! Det var et Navn, jeg gav ham, da jeg første Gang havde været nede i Gaabense med Fader og de var færdig at takke i Kirken, dengang jeg vel var borte igen. Jeg skal sige Dig, Bedstefaderen, han var Kammerraad. Det blev disse større Proprietærer i ældre Tider, naar de havde snobbet og spyttet lidt tilstrækkeligt i Bøsserne. Og saa var han saa agtet og gik omkring og var færdig ved at revne af Agtelse og havde forlorne Tænder, der grinede i Munden, naar han talte alvorligt. Han var ikke til at staa stille for. Og jeg kaldte ham Kammerlaaget. Det er jo noget Pære-Pølse naturligvis, men jeg ved jo nok, hvad man kommer til at tænke paa, naar man hører det — puh! Og Kammerlaaget selv var rasende, og Flora, hun var nær ved at krybe ud af sit Pølseskind — aa, hun havde jo en Figur: snør mig her, snør mig der og bind mig til for begge Ender! Og Pappe skulde til at

tale alvorligt til mig. Javel Godmorgen, mine Herskaber! . .«

Fru Krarup brød pludseligt af: »Nu kommer min Mand, saa skal Du se Vidunderet. Jeg vil sige Dig, din alvorsfulde Søster Louise, hun sværmede for ham.«

Det gav et Sæt i Beate. Hvad var det dog Fru Krarup sagde — om Louise?

Beates Tanker var lige ved at slippe væk for hende, og hun var meget forvirret, da Arkitekt Krarup traadte ind i Stuen, venligt gav Beate Haanden og saà paa hende med de smukkeste, store blaa Øjne. Han var vældig høj og bred med lyst Fuldskæg og maatte have været meget smuk. Nu var det jo en ældre Mand paa vistnok fyrre.

Han havde i forbigaaende klappet Fru Krarup, som bare saà op et Øjeblik og nikkede.

»Ja, det er Knud den Store,« sagde hun. »Skal Du ikke hilse ham fra Louise, lille Beate?«

Hvad var det nu igen for noget Snak med Louise! Beate kunde ikke *udstaa* Fru Krarup, ogsaa fordi hun nu fik hende til at sige saa dumt ligefrem Nej!

Men Arkitekten lod, som om han slet ikke havde hørt det, og sagde elskværdigt:

»Ja, Deres Søster og jeg, Frøken Beate, vi var rigtig gode Venner. Forhaabentlig har hun det godt.«

»Jo, tak, hun har det rigtig godt.«

»Knud, han sørgede saa meget sammen med din Søster, da hun var herovre.«

»Aa, lad nu være, Katrine!«

»La' være! Hvorfor skal jeg la' være! Jeg kan ikke gøre ved det, men jeg bliver nu ikke saa rørt over saadan en død Kæreste, der hænger over Sengen, taget i Legemsstørrelse efter en Medaillon, som hans Moder har gaaet med paa Maven . . .«

Krarup afbrød hende: »Min Kone mener . .«

»Du skal slet ikke give Dig af med at forklare, hvad din Kone mener, det kan hun meget godt selv. Og Beate kender ogsaa nok Louise.«

»Jeg elsker Louise,« sagde Beate uvilkaarligt.

»Det var briljant, min Tøs, storartet svaret. Paa noget, der slet ikke blev sagt. Færdig! Ikke videre Vrøvl! Hva', Knud!«

»Det var *rigtig godt bemærket*,« sagde Arkitekten langsomt og smilede over imod Konen.

Beate blev lidt forfjamsket. »Ja, jeg mente ikke . .« begyndte hun.

»Du tænkte slet ikke over det, min Unge. Det er det, Du vilde sige. Og det er netop det gode ved det. Vil Du drikke Te hos os, eller skal Du hjem til Flora Folkekær?«

Beate rejste sig straks! »Nej, jeg skal rigtignok hjem.«

»Naa, ja, men saa er Du velkommen en anden Gang, for Du er rigtig sød. Hvordan har Glansbilledet det derhjemme?«

»Glansbilledet . . .«

Beate blev dryppende rød i samme Øjeblik, som det gik op for hende, at det var Kandidat Erik, der var ment. Det var rigtignok godt med alle de Skærme, der var for Lamperne i Stuen, saa det faldt temmelig mørkt der, hvor hun nu stod.

»Ja, har Du ikke lagt Mærke til, at det er ham, der sidder uden paa det store Album til otte Kroner. For Resten ligner han og Flora jo hinanden, de kan begge to optræde som Skønheder uden Underkrop.«

Beate kunde ligefrem ikke mæle et Ord.

»Hør, Katrine, jeg synes, Du tager Dig lidt for megen Mundmotion i Aften.«

»Nej, det ved Gud, jeg ikke gør, og det er jo sandt, hvert evige Ord, jeg siger. Ja, Du kan naturligvis ikke se det paa Flora, for I Mandfolk er jo saa dumme, saa snart

der bliver hængt et Par Skørter over. Men ham kan Du vel nok se paa, at han ikke er til at genne Grise med.«

»Det har jeg da aldrig lagt Mærke til,« kom det uvilkaarligt fra Beate.

Fru Krarup gjorde en Bevægelse med Haanden op til Hovedet: »Hun afvæbner mig hele Tiden, det Pigebarn. Jeg er jo Idiot. I hendes Alder der er det med de bare Ansigter alene. Jeg glemmer aldrig min Yndlingsskuespiller fra Kasino dengang. Han lignede Byron i Glas og Ramme og med Stangekrøller oven til, og neden til var det Grævlingehund i Bukser. Men jeg havde aldrig set det, før Bro'er Jakob, det Asen, han sagde det, og af bare Misundelse. Det er saamænd ogsaa den bare Misundelse, der taler ud af mig, Beate, for det kan nu ikke nytte noget, det er dejligt at være seksten Aar. Farvel, min Ven, og kom snart igen. Hils dem allesammen!«

Arkitekten bad pænt og venligt ogsaa Beate om snart at komme igen og fulgte hende til Dørs.

Saa gik hun da endelig ned ad Trapperne, opløst, hed i Hovedet, uden at hun rigtig kunde samle alt det, der var bleven sagt. Men hun *hadede* Fru Krarup. Saa væm-

melig simpel som hun var . . . Glansbilledet! . . . og hans Ben! . . . Beate brød sig ikke Spor om saadanne ydre Ting, det var Sjælen, det kom an paa, Indholdet . . . Fru Krarup var *raa* . . . .

Da Beate om Aftenen skulde til at klæde sig af, gik hun endnu lidt i Tanker frem og tilbage i sin lille Stue. Der var saa ganske stille omkring hende. Kandidaten var ude.

Pludselig standsede hun midt paa Gulvet: Gud! Det, som Fru Krarup havde sagt om Louise! Det *maatte* hun dog vist ligefrem tænke paa, om ogsaa det nu var bleven sent, og hun skulde i Seng . . . om Louises Sorg og hendes afdøde forlovede og om Louise og Arkitekten! Det var jo næsten endnu meget værre end det om Kandidat Erik! I Morgen var det den ene af de Dage, Beate skrev hjem paa . . . men *burde* hun skrive det til Louise? Skulde hun ikke skaane hendes Følelser? Og naar hun skrev, maatte hun saa fortælle Louise *alting*, ogsaa det, Fru Krarup havde sagt om Kandidat Erik? Det var næsten Synd for ham bare at nævne det, saadan noget — ækelt! . . .

Desværre blev det umuligt for Beate at

faa det altsammen tænkt igennem i Aften, saa træt, hun var bleven, og søvnig, af bare Ærgrelse og — man kunde ligefrem sige Harme. Men i Morgen, saa skulde hun rigtignok . . . .!

XIII

DA Beate skrev til Louise om Fru Krarup, fortalte hun dog alting lige ud. Saadan var det sikkert det rigtigste. Ogsaa det, at Fruen kaldte Kandidat Erik for Glansbilledet. Kun det om Benene nævnede Beate ikke, det var alt for simpelt og for Resten ogsaa saa aldeles ligegyldigt.

Erik havde i den sidste Tid været en hel Del hjemme og spillet det Spil med Beate, som morede ham saa meget, at de en Aften blev siddende alene ved det inde i Dagligstuen, efter at Hr. og Fru Petersen havde sagt Godnat.

»Bare at I husker at dreje om for det elektriske Lys, Børn!«

»Ja, det skal vi nok,« sagde de i Munden paa hinanden.

Spillets Gang havde været meget spændende, og Beate troede, at hun kunde vinde,

men tilsidst gjorde hun en Dumhed, som Erik benyttede sig af, saa han vandt.

»Æh, bæh, Frøken Beate!«

»De maa ikke gøre Nar ad mig.«

Det gjorde hende helt ondt.

»Om Forladelse!« — Han saà over paa hende. »Maa jeg tænde mig en Cigar nu, da Onkel og Tante er gaaet? Saa kan vi godt blive siddende og passiare et lille Øjeblik endnu.«

»Jamen det er vist meget sent.«

»Naar jeg nu saa sjeldent snakker med Dem!«

Det var ikke Beate muligt at rejse sig op, naar han saa pænt bad hende om at blive.

»Har De lagt Mærke til, Frøken Beate, at jeg har været meget nettere i den senere Tid overfor min gamle Onkel og hans Ven, Hr. Thorsen?«

»Ja, og det er min Skyld,« sagde hun og kunde bagefter ikke begribe, hvor hun havde haft Mod til at sige det.

»Det er det, Frøken Beate. For De sagde det saa godt til mig.«

Han tav lidt, og føjede saa til: »Det klædte Dem alt for sødt, til at man ikke skulde rette sig efter Dem.«

»Jamen det var da ikke derfor, De gjorde det — fordi det klædte mig,« sagde Beate helt alvorligt.

»Aa, hvor De lignede en, jeg kender, som De sagde det dèr! Jeg mener i Udtrykket, saa alvorligt, og — jeg ved ikke, jeg kunde fristes til at sige *retsindigt*. Kvinder er nu alligevel meget bedre end Mandfolk.«

»Er de?«

»Ja, det er nu min Erfaring« — han pustede Cigarrøgen fra sig — »og De kan tro, i min Stilling, som Fuldmægtig hos en af vore største Højesteretssagførere, har man Lejlighed til at gøre en Del Erfaringer. Med alle de mange vældige Dødsboer og Skiftesager for Eksempel, som vi har, De forstaar nok, hvor det drejer sig om Arv, Penge og lignende, der kan man rigtig se, hvad Mennesker er værd.«

»Hvis jeg var Mand, saa vilde jeg være Læge for at kunne hjælpe dem alle uden Forskel.«

»Undtagen dem, De ikke havde Raad til at hjælpe.«

»Aa, De kan tro, jeg skulde nok faa Raad til at hjælpe mange. Det er ikke Pengene, der gør lykkelig.«

»Hvad er det da, Frøken Beate?«

Da sagde Beate: »Det er Kærligheden« — men fortsatte i samme Øjeblik hurtigst muligt — »til Mennesker.«

Hun saà netop Smilehullet i Eriks Kinder, da han bøjede sig lidt frem og sagde: »Skulde det ikke være Kærligheden til — ét Menneske?«

Beate vovede ikke at se i Vejret, vilde rejse sig, men kunde ikke. Hun følte, at han nu stod op, og at Skyggen fra hans Legeme ligesom gled ud over hende. Han greb hendes Haand. Hun lod Fingerspidserne følelsesløst hvile inde i den, og saa hørte hun hans Stemme nær hendes Ansigt sige: »Nu maa De undskylde mig igen, Frøken Beate. Man skal ikke spøge — med den Sort Ting.«

Hvorledes Beate den Aften var kommen ind i sit Værelse, stod hende aldrig rigtig klart. Hun vidste blot, at hun med en Anstrengelse, der kunde mærkes helt ned i Anklerne, havde faaet rejst sig fra Stolen, og at han havde drejet af for Lyset i Stuen og op for det i Gangen.

Men i sin Seng laa hun der inde, hed og urolig, uden at græde en Taare, men med Lyst til at sukke, sukke saa dybt, at vist

alle Mennesker vilde have kunnet høre det. Indtil hun med et bevægede Læberne og hviskede til sig selv: »Jeg elsker ham! — Jeg elsker ham!« —

Ordene alene berusede, gjorde svimmel. »Jeg elsker ham! Jeg elsker ham!«

Hun maatte staa op og gaa noget rundt paa bare Fødder, ude dèr paa Gulvet, hvor der ikke laa Tæppe over. Det hjalp lidt. Men det var hende, som var hun indelukket i en Æske.

Hun lyttede.

Der var ikke et Menneske og ikke saa meget som en eneste Lyd at høre. Forsigtig greb hun om Snoren i Rullegardinet. Det skød sig i Vejret med et sagte Smæk. Hun lettede det svære Vindue. Alting var mørkt, uden Lys. Men dejlig kold Natteluft trængte ind og gjorde saa godt.

Beate satte sig paa Kanten af Stolen lige henne ved Vinduet og lod sig gennemkulde.

Jeg elsker ham! lød det nu mere stille, inde i hende, højtidsfuldt.

Stjerner var der ikke paa Himlen, men man følte dens Hvælving over denne snevre Gaard som over hele den store Verden — ligesom Kærligheden, der var over alt og i alle.

Hun mindedes lige med et den gamle Distriktslæges lille Gave og hans Vers: .... Kærligheden, den gør Resten! — Tænke sig, at hun allerede nu, ikke mere end seksten Aar og to Maaneder gammel, havde lært denne Kærlighed at kende, som varede igennem Livet og overvandt Døden!

Hvor hun maatte være Gud taknemmelig! Men hvor hun vilde holde det hemmeligt, saa netop ingen anden end Gud vidste det, som vidste alt. Og at blot ikke Erik skulde opdage det! Hun turde ikke tænke sig Muligheden deraf. Det vilde være altfor frygtelig flovt. Tænk, om han fortalte det til andre! — Men hun skulde nok holde det skjult for ham og alle Mennesker, saa ingen anden paa hele Jorden vidste det, end hun selv. Hun kunde godt være hemmelighedsfuld, naar det gjaldt — — og med noget saa dejligt, der netop var saa dejligt, fordi det var saa hemmeligt, at hun syntes, hun maatte *hviske* det til sig selv: Jeg elsker ham! Jeg elsker ham!

Aa, hvor hun var lykkelig, aldeles vidunderligt lykkelig!

Beate følte sig nu ogsaa behageligt gennemisnet af Kulden, men det var vist

ikke rigtigt at blive siddende saadan længere.

Ganske sagte og stille fik hun Gardinet trukket ned igen og smuttede i Sengen, der endnu var yndig varm. . . . .

XIV

NÆSTE Dags Morgen syntes Beate, paa Vejen til sit Kursus, at hun ligesom gik med noget indvendigt, der kunde vide sig ud og føre hende med sig, ud over Gaderne og alle Mennesker, hun vidste ikke rigtigt hvorhen.

Det kneb lidt med at holde Tankerne ved Undervisningen, netop fordi der saadan var noget, som udvidede sig og gjorde hende adspredt. Men med Opbydelse af al den Pligtfølelse, som hun burde have og vidste med sig selv, at hun virkelig ogsaa ejede, fik hun sin Opmærksomhed henvendt igen paa Bøgerne og var oven i Købet meget heldig til at svare, da hun netop blev eksamineret, og det langt og udførligt af en af de mest fordringsfulde Lærere.

Beate blev rørt og følte sig saa inderlig glad derover, at hun blev ganske rød i Kinderne.

Hvor det dog var kønt og lykkeligt, at hun paa sit Livs største Glædesdag ogsaa skulde blive rost, fordi hun havde gjort sin Pligt efter bedste Evne!

Men for første Gang snerrede Beate ad en af sine pjankede Kammerater, da hun kom og spurgte, om hun havde set, at Læreren havde givet den med Dinglemanchetter i Dag. Det var da ikke noget at lægge Mærke til.

»Aa, undskyld mange Gange, De er maaske forelsket i ham?«

Beate værdigede hende ikke saa meget som et Svar. Forelsket! Saadan var det netop, de Pjankehoveder forelskede sig, i en Lærer eller en Skuespiller, eller ogsaa lod de sig hente af unge Herrer — *det* var nu ligefrem uanstændigt! Nej, Beate vidste nok, hvad Forelskelse vilde sige, saa at man var ene imellem de mange og kunde tale med Mennesker, men dog bestandig med Fornemmelsen af, at der var noget, som hviskede til en selv.

En Lykke, der hvilede i en selv! Det lød saa alvorligt og højtideligt, næsten gammelt. Det var egentlig mærkeligt, at hun kunde finde paa saadanne Ord og Udtryk. Det havde hun aldrig kunnet før. Men det kom med Kærligheden. Hun følte sig saa mange,

mange Aar ældre end førend i Gaar og meget mere udviklet — netop udviklet — end alle disse hendes Kammerater. —

Da hun kom hjem fra Kursus, laa der Brev fra Louise. Det var meget tykt.

Beate følte helt et Stik i Hjertet: for første Gang i sit Liv havde hun glemt Louise, slet ikke tænkt paa hende fra i Gaar Aftes. Og det netop nu! Hvor det var Synd!

Lige saa saare bare Kaaben var kommen af og Bøgerne lagt paa Plads, brækkede hun Louises Brev.

Aa, det var jo Svar paa det, hun havde skrevet om Fru Krarup.

Beate læste, ivrigere og ivrigere: .... jeg har ikke villet fortælle Dig noget om Fru Krarup før, fordi jeg ikke ønskede at influere paa din Dom ... kun det, at Arkitekt Krarup, paa en hjertelig og kærlig Maade, tog Del i min Sorg; det var jo dengang kun tre Aar siden, jeg havde mistet Kristian. Krarup er af et blødt Gemyt og har et godt Hjerte, saa stor og mægtig som han er ... jeg følte Trang til at kunne tale med en forstaaende Mand om mit Tab ... selvfølgelig misforstaaet af hans Hustru ... og saa havde jeg hængende over min Seng det eneste Billede, der eksisterer af Kristian,

og som er taget efter det lille, hans gamle Moder bar i sin Medaillon . . . jeg, som aflægger dette Billede Regnskab for alt, hvad jeg foretager mig . . .

Taarerne sprang Beate ud af Øjnene: Ja, ja, *det* var Kærlighed. Det var *ogsaa* Kærlighed! Hun og Louise, de kendte nu, begge to, til Kærlighed!

Hun læste videre: . . . paa en plump Maade greb Fru Krarup ind i de Samtaler, hendes Mand og jeg kunde føre paa en Tid, hvor hun maatte være beskæftiget med Børnene. Det kom ikke til noget Brud, og hendes Mand ved ikke engang noget om den store Samtale, som hun og jeg havde. Men jeg glemmer den aldrig. Dog bærer jeg intet Nag og vil ogsaa tage mig hendes fremtidige Skoser meget let. Mennesker kan aldrig røve en det, man gennem Livet har kæmpet sig til, og som hviler i en selv . . . .

Beate standsede et Øjeblik. Nej, hvor det dog var mærkeligt! »Hviler i en selv« — de samme Ord, der var ligesom bleven fødte i hende henne paa Kursuset, dem brugte Louise. Hvor det dog var dejligt! Og hvor hun nu skulde skrive til Louise, lige saa saare hun fik Tid, Masser af Sider, om Krarup og . . . . ja, skulde hun skrive om det andet ogsaa??

Det klingrede elektrisk gennem hele Lejligheden, som Tegn paa, at nu blev Middagsmaden rettet an om fem Minuter. Beate hørte paa samme Tid hurtige Mandsskridt gennem Korridoren.

Gud, det var Erik, Erik, Erik! Hvad skulde hun gøre! Hun turde næsten ikke se ham. For Gud i Himlens Skyld naturligvis ikke blive alene med ham.

Han gik derinde, hurtig, rask, de kære, lette Fjed .... fløjtede ....

Beate stod og holdt sig paa Hjertet, der ligefrem hamrede. Saa gik hun langsomt ud og trak Vejret dybt ....

Fru Petersen var ved at øse Suppen op, da hun kom ind.

»Undskyld mange Gange, jeg kommer lidt for sent.«

Erik hilste smilende og kort, Beate blev rød, men de troede da nok allesammen, at det var, fordi hun ikke kom i rette Tid.

Maaltidet gik ellers udmærket. Da Beate havde siddet lidt, fik hun en Følelse af, hvor udmærket hun var i Ly her mellem Hr. og Fru Petersen, og blev tilsidst næsten helt kaad. Hun fortalte meget, som hun ellers ikke plejede, om sit Kursus og noget morsomt, der engang var hændet der-

henne, og hun lo over til Kandidaten uden at genere sig det ringeste.

Han lo igen og fortalte lignende Historier fra sin Søsters Tid og nogle af dem, han kendte om Fru Krarup.

»Jamen, det er rigtigt,« sagde gamle Petersen, »Ungdom skal være Ungdom.«

Valdemar skulde saa ogsaa komme med noget meget sjov om, hvad de havde haft for med en af Lærerne i Klassen. Men af bare Iver glemte han det vigtigste, saa Historien gik helt i Stykker, og alle de voksne maatte le ad, saa umaadelig kedelig den faldt ud. Valdemar vilde da forbedre paa den, og Kandidaten indskød nogle henstillende Bemærkninger, som Drengen var saa letsindig at optage uden at mærke, at han derigennem løb ud i en saadan Bunke vidunderligt Vrøvl, at de allesammen, om det saa var Fru Petersen, kom til at le aldeles overstadigt.

»Tak for det, Valdemar,« sagde Kandidaten og gav ham et Dask oven i Hovedet, »Du maa kunne blive til noget meget underholdende ved et Middagsbord med Tiden.«

Som Beate havde let! Og været glad, ogsaa fordi det var Erik, der havde faaet gjort det saa morsomt! Men nu maatte hun ind

til Lektierne straks med det samme, for der var mange til i Morgen, og det var jo rigtignok det bedste, at hun gik. For sæt nu Valdemar var bleven jaget ind til sin Student, der kom for at læse med ham om Eftermiddagen, og saa maaske Hr. og Fru Petersen var gaaet ud af Dagligstuen straks efter Kaffen, og Erik ikke havde haft travlt, saa hun var bleven alene med ham!

XV

For hver en Dag, der gik, kom Beate til at holde mere af Erik. Han var saa hensynsfuld. Og saa nydelig i Ansigt, Væsen, Manerer, Klæder, alting. Fru Krarup havde naturligvis slet ikke Sans for den Sort Ting, saa uopdragen som hun var. Og hvis hun havde bildt sig ind at kunne fordærve noget for Beate med det om Eriks — uf! — Ben, saa havde hun taget meget fejl. Beate var langt snarere kommen til at holde af dem, fordi de ikke var kønne; det kunde de jo ikke gøre ved. Det var i det hele taget stor Synd at bebrejde Mennesker, at de ikke var kønne saadan med alting. Aa, hvor det var ufint! Og han var saa fin. Det var det, han var, i et og alt. Om det saa var Parfumen, han brugte — netop saa meget, at det ikke blev overdrevet! Men det var vist noget, Fru Krarup ikke kendte til

fra sine Kunstnerkrese, som Fru Petersen meget rigtigt kaldte dem, eller ogsaa fra Herregaardene, der jo paa ingen mulig Maade behøvede at være fine. Og Erik var fin i sin Følelse ogsaa, det allervigtigste. Han havde ikke forskrækket hende, hvad der dog vilde have været saa nemt. Han havde ikke søgt igen at blive alene med hende. Han havde kun talt til hende og med hende, naar de andre var til Stede, og hun var bleven saa tryg, at hun nu syntes, hun maatte kunne tale med ham om alt paa Jorden . . . Der var noget hemmeligt imellem Beate og ham, som de to var sammen om alene. Tit kunde han ved Bordet komme til helt tankefuld at sidde og betragte hende, og hun blev ikke længere rød, følte det som noget rart og kært og kunde se paa ham igen. Saadan skulde Mænd være. Meget eftertænksom var han i den senere Tid, ofte laa der, naar han talte til hende ligesom noget bagved — aa, hun kunde mærke det saa tydeligt! . . . Han var ikke meget hjemme. Somme Tider kunde Beate om Aftenerne i den Grad længes efter hans Skridt derinde ved Siden af, at hun næsten kunde blive syg og var fortvivlet over Søvnen, der kom meget for tidligt til at hun kunde høre ham komme hjem. Men efter

9*

Middagen gik Beate tit hurtigt fra Kaffen ind til Lektierne, som hun sagde, blot for dog at høre ham gaa lidt derinde, inden han skulde hjemme fra igen. — Erik havde Arbejde om Aftenerne paa sit Kontor og kendte jo ogsaa mange Mennesker, som bad ham. Hvor hun dog gerne vilde komme ud sammen med ham til fremmede! Tænke sig imellem lutter fremmede Mennesker, lutter Ansigter, som man slet ikke kendte, saa at have ham, føle ham, hvor han stod og gik, høre Stemmen mellem de andres, fra de fjerneste Kroge! . . . Gud maatte vide, om nogen Kvinde nogen Sinde havde elsket en Mand saa højt, som hun elskede Erik!

For Resten var det dejligt, saa godt det gik med Lektierne. Efter de første Dages lidt underlige Forvirring var det næsten, som om al hendes Lykke gjorde, at hun lærte dem endnu lettere end ellers, og hun vilde jo da ogsaa kunne noget og ikke staa som alt for dum overfor ham.

Ellers gik alt i Huset ved det gamle, Uge efter Uge, indtil en Dag i Marts der skete noget virkelig sørgeligt.

Beate var kommen hjem og vidste kun det ene, at Erik ikke skulde spise med, fordi han var bedt ud til Middag og altsaa

kun vilde vise sig i Kjole og hvidt Slips, der klædte ham saa godt.

Da hun traadte ind i Spisestuen, vilde Valdemar storme lige løs paa hende, men Hr. Petersen sagde et mægtigt: »Sæt Dig ned, Valdemar, paa Stolen, hvor Du skal sidde!« saa Drengen forskrækket stod stille.

»Kom Du her, min Dreng,« lagde Fru Petersen formildende til.

Beate saà paa den gamle Hr. Petersen. Han var helt rødøjet, og Stemmen meget tyk, da han sagde: »Ja, Beate, det er det, Du skal have at vide, at min gamle, kære Ven, Thorsen, han er død.«

Dermed satte de sig allesammen uden at sige noget.

Formaden blev spist i fuldkommen Tavshed.

Beate var bleven meget bedrøvet paa den gamle Hr. Petersens Vegne, for hun følte, hvor det gjorde ham forfærdelig ondt, dette her. Og saa kom dertil ogsaa en Anger for hendes egen Skyld. Den Opgave at være noget rigtigt for Hr. Petersen og gamle Thorsen var egentlig gledet saa meget bort for hende i den sidste Tid, og den havde dog staaet for hende som i den Grad smuk og rimelig, saa meget som Hr. Petersen havde gjort for hendes Fa-

milje og hende selv. Og herovre havde han lært hende at se mildt paa hendes Fader, som man ogsaa ganske sikkert burde gøre det overfor Mænd i det hele taget, selv naar de havde fejlet haardt. Var det ikke forunderligt, at netop nu, da hun havde lært Kærligheden at kende, var Følelsen af hendes Gæld til den gamle Mand traadt saa mærkeligt i Baggrunden. Og Kærligheden burde dog gøre dobbelt god. Det gjorde den ogsaa. Fejlen var blot hendes, hendes alene.

Der var ingen ved Bordet, som sagde et Ord. Valdemar turde ikke give saa meget som et Kny fra sig. Gamle Petersen skar den nye Steg for. Fruen sendte rundt. Men der var stadig ingen, der mælede det mindste.

Saa sagde Faderen, lige i samme Øjeblik de var færdige: »Gaa Du nu ind til din Lærer, Valdemar.«

»Jamen Hr. Hansen er ikke kommen endnu,« svarede Drengen med et Blik op til det store Ur over Buffeten.

»Saa kan det vist ikke ska', Du læser lidt over paa Lektierne, til han kommer.«

Drengen maatte sjokke af.

»Det var det, jeg vilde fortælle Dig, lille Beate,« sagde Petersen, da Valdemar vel

var borte, »at min kære Ven, Thorsen, han« — her standsede Petersen lidt — »har selv løst op for sig.«

Den gamle Hr. Petersens Kinder var helt vaade under Øjnene.

»Gud!« sagde Beate.

Fru Petersen trak Brynene til Vejrs.

»Der er aldrig noget, der har gjort mig saa ondt,« sagde gamle Petersen lidt efter, sagte.

Beate kunde ikke holde det ud. Hun rejste sig op: »Kære Hr. Petersen . . .«

»Tak, min Tøs! Du er en god Tøs!«

Han klappede hende paa Skuldrene med den ene Haand, medens han med den anden tørrede sig i Ansigtet.

I det samme gik Døren op, og Kandidaten traadte ind, i sort og hvidt, og med en yndig let Duft af Parfume om sig.

Beate gik, uden at tænke, lige hen til ham. »Aa, der er sket saadan en forfærdelig Ulykke!« Hun greb hans Haand, som han uvilkaarlig havde strakt frem, og førte ham helt hen til Bordet.

»Men Gud, hvad er der?«

Hans Øjne løb Stuen rundt og hen over Drengens tomme Plads: »Er det noget med Valdemar?«

»Nej, Gud være lovet da,« sagde Fruen.

Gamle Petersen saà over paa Erik: »Det er vist ikke noget, der kan interessere Dig, min Dreng. Det er blot Thorsen, som er død.«

»Men Herregud da! Det gør mig virkelig ondt for Dig, Onkel. Ham selv kunde der vel ikke ske bedre, naar man tænker rigtig over det.«

»Det kunde der maaske ikke, desværre. Han gjorde ogsaa Ende paa det selv.«

Petersen gjorde et lille Tegn op imod Halsen.

»Aah!«

»Ja, naar vi nu *skal* tale om det,« faldt Fru Petersen ind, »saa kan jeg ikke begribe, at Thorsen, han gik hen og — uh — hængte sig. Saadan en gammel Soldat, som Du altid har sagt, han kunde da i det mindste have skudt sig.«

»Ja, Flora, ved Du, hvorfor Thorsen ikke gik hen og skød sig? Det var netop, fordi han var en gammel Soldat. Han vidste, hvad det var. Og med *de* stive Fingre! Saa skal jeg ogsaa sige Dig, at Thorsen var heller ikke den Mand, der vilde spolere Lagner og lignende for sin Værtinde, forstaar Du.«

Fruen tav stille.

Men lidt efter sagde Kandidaten: »Har han efterladt noget Brev eller lignende til Onkel?«

»Ja, han har, og det Brev kan Du engang faa at læse. Det har gjort mig meget ondt, men det er dejligt skrevet.«

Gamle Petersen maatte vidske sig et Øjeblik med Lommetørklædet under Øjnene: »Han skriver, at nu havde han solgt de sidste Stumper, og han vilde ikke ligge nogen til Byrde. Og jeg vilde jo med Glæde have betalt alting for ham! Det kunde han maaske nok have undt mig.«

»Tror Du ikke, Onkel, det er for meget at forlange af et andet Menneske — naar de nu engang har den Følelse.«

»Jo, min Dreng, det er det vel nok, — men den Følelse, du kalder, den er der ikke mange, der har af de Rovdyr, der lever nu til Dags. — — Men nu skal Du gaa, Erik, at Du ikke kommer for sent til din Selskabelighed.«

Beate sad ganske stille og græd, saa Vandet løb hende ned ad Kinderne, men hvor det dog var dejligt, at Erik havde kunnet tale saa pænt til sin Onkel og om gamle Thorsen! Det var jo netop det allerførste, hun og Erik havde rigtig talt sammen om, noget,

som *hun* havde faaet ham til at tænke over, og som havde nærmet dem saa meget til hinanden . . . .

Om Aftenen kom Fru Krarup op til Petersens. Hendes Fader havde ladet hende Thorsens Død vide.

»Jeg sprang lige i Aftenkaaben for at komme over til Dig, gamle Pappe. Tak fordi Du skrev det til mig om Thorsen; det var dog sørgeligt, at Du skulde miste ham. Godaften, Beate, min Pige! Kommer Du med Aftenberlingeren for at læse den for Pappe! Det er pænt af Dig, at Du vil trøste ham. — Og Thorsen har skrevet til Dig, Pappe, at nu havde han ikke mere og kunde ikke mere og vilde ikke ligge Dig til Byrde. Herregud! Han lignede en Gyngehest, der var taget ned fra Loftet, og han lugtede af Lommesnus, men han har været en fin Mand alligevel. Fine Folk, det er s'gu ikke altid dem, der lugter fint.«

»Nej, min Pige, Thorsen, hvad havde han og kunde lugte fint ud af!«

Beate tænkte blot, at der jo var dem, som baade lugtede fint og ogsaa *var* fine, i Sjælen og i et og alt.

For Resten kom hun til at forandre sin Mening om Fru Krarup meget den Aften.

For i den Times Tid, Fruen var der, var hun saa god og kærlig mod sin Fader, fik ham fra hans lille Værelse ind i Stuen til Fru Petersen og opmuntrede ham til at fortælle om Thorsen i Krigen.

»Var han ikke en af Jer tre, der jagede Bajonetten i Maven paa en Prøjser?«

»Bajonetten! Nej, vi var nok fri for at tage til Bajonetten den Gang, vi skød med Visér 400 Alen. Og saa var det jo en Østriger. Kan Du ikke huske det? Det har jeg jo fortalt Jer.«

»Ikke mere end 340 Gange, Pappe, saa kan man nok have Lov til at glemme det igen.«

»Aa din . . .« — den gamle slog ud med Haanden — »det var en rigtig regulert Tapriffelkugle, han fik sig.«

»Jeg synes meget før, I skulde givet ham en Kanonkugle, det havde ikke været for meget til ham.«

Petersen kunde ikke lade være at le: »Bare jeg havde dit Humør, Katrine!«

»Jamen det kan Du laane, lige saa tit Du vil, gamle. Det er ikke mere end min Skyldighed. For det er dog Dig, jeg har det fra . . . .«

Hr. Petersen var helt bleven Menneske

igen, da hun gik, og Beate havde i sit stille Sind besluttet, at hun ikke mere vilde hade Fru Krarup.

Der var jo ogsaa noget ejendommeligt og fortryllende i, at hun og Fru Krarup skulde ligesom mødes og forsones i dette samme med Thorsen og gamle Petersen — det, som først af alt havde forenet Beate og Erik.

XVI

NOGLE Dage efter traf det sig, at Beate blev ene med Kandidat Erik. Det var paa en Lørdagaften, da Fru Petersen efter Tur skulde hente Fru Pødenphant til Abonnementet i Teatret, Hr. Petersen havde noget at gøre paa Kontoret, og Valdemar læste med Studenten.

Erik og hun var efter Kaffen bleven siddende inde i Dagligstuen. Det havde ikke været Beate muligt at faa rejst sig op, saa lykkelig følte hun sig over at være sammen med Erik, nu han, for en Gangs Skyld, havde rigelig Tid efter Middagen.

»Der mangler et Klaver her i Lejligheden,« sagde han, »men Tante bryder sig jo ikke om Musik. Her skulde det staa, lidt ud fra Hjørnet dèr. Og saa skulde De, Frøken Beate, spille for os paa det, eller rettere sagt for mig. — De andre bryder sig jo slet ikke om det,« føjede han til.

»Jamen jeg kan desværre ikke spille Kla-

ver« — det fór lynsnart igennem Beate, at hvis hun vilde lære det, var det dog maaske ikke for sent endnu at begynde.

»Der er noget saa dejligt,« sagde Erik, »ved at lade Tankerne svæve af Sted til Musik. Det holder jeg saa meget af. Paa anden Maade musikalsk er jeg slet ikke.«

»Jamen det er da at være musikalsk, at holde af Musik.«

»Ja—a, det ved jeg dog ikke rigtigt . . .« det trak op til Smilehullet i hans Kind.

»De er saa beskeden,« slap det ud af Beate.

Nu var det blevet til et helt Smil: »Aa ja, med Maade.«

Beate blev flov.

»Beskedenhed er maaske en Dyd, som Frøken Beate sætter særligt Pris paa.«

»Aa, De maa ikke gøre Nar ad mig.«

»Men De maa virkelig ikke se paa mig med saadan nogle store Øjne!«

Beate følte Hjertet slaa meget heftigt og vilde gaa, men kunde ikke, betvang sig saa med et Sæt og sagde, blot for at give Samtalen en anden Vending: »Skal De med til Hr. Thorsens Begravelse?«

Erik tav lidt overrasket.

»Jeg havde egentlig ikke tænkt paa det,« sagde han, »men det slaar mig, da De siger

det, at det naturligvis er rigtigt at gøre det. Onkel har slet ikke sagt noget til mig om det — De har en fin Følelse, Frøken Beate.«

Han bøjede sig komplimenterende imod hende.

Men da var det, som om det, lige paa en Gang, brusede igennem Beate og saa at hun kunde haft Lyst til ligefrem at raabe: Aa, gør ingen Komplimenter med mig! Men tag mig, grib mig, kys mig!

I næste Nu følte hun sig brændende flov, og Fødderne helt rystede under hende. Hun maatte lukke Øjnene et Øjeblik. Men han havde ikke lagt Mærke til noget.

Hun kom paa Benene ved en stor Anstrengelse: »Jeg maa ind til mit Arbejde.«

»Og det er Lørdag.«

»Jamen det er jo Hr. Thorsens Begravelse i Morgen; jeg maa læse til Mandag nu.«

»Ja, saa vil jeg tøfle af, naar De ikke mere vil blive hos mig. Og jeg havde lige tænkt paa at ville foreslaa et lille stille Aftenspil, blot paa en halv Time.«

»Nej, det tør jeg ikke paa nogen mulig Maade.«

Hun gik hurtigt, og havde kunnet sige Farvel, uden at der havde været det mindste paafaldende.

Men bagefter sad Beate inde i sit Værelse, varm og ganske overvældet af dette helt nye igen, som havde grebet hende.

Hun saà ham for sig, Munden med de hvide Tænder, Hænderne, de smalle. Aa, blot han dog havde grebet hende! Hun vilde have kysset ham. Kysset, kysset, kysset! Hun kunde blive helt vild af Længsel efter at komme til at kysse ham.

Beate drak Vand fra sin lille Karaffel, og hun gav sig til at tælle, gaa op og ned ad Gulvet og tælle. Hun maatte se at komme i Ro. Han havde nok taget sit Overtøj i Korridoren og var gaaet uden at være kommen ind paa sit Værelse! Det var godt, meget godt, overmaade godt.

Gud, om Louise havde anet dette her, som nu gik for sig! Om noget Menneske overhovedet anede det .... at hun vilde kysse ham, kysse ham.

Beate kastede sig paa sin Chaiselongue og greb med Fingrene omkring dens Hovedgærde. Benene havde hun trukket op under sig, Øjnene var lukkede.

Men saa sprang hun op og bed Læberne sammen. Fødderne trampede hun med nogle Gange ude paa Gulvet og trak ned i sit Bælte. Nu skulde hun arbejde, bestemt

og sikkert, og gemme alle andre Tanker til siden. Med høj Stemme begyndte hun at læse op af de franske Gloser, som hun havde for, og det lykkedes hende ogsaa at komme ind i dem og blive helt optaget af at huske, hvad de betød og hvad de kom af og hvilke andre Ord de lignede.

Beate gjorde en Mængde Arbejde den Aften, skrev ogsaa en Stil, der først skulde have været gjort til Tirsdagen. Hun kom sent i Seng og sov som en Sten.

Dagen efter skulde altsaa Thorsen begraves. Gamle Petersen havde arrangeret alting.

»Jeg vidste jo Besked med det,« sagde han. »Præsten der i Sognet, hvor Thorsen boede, han fik de fire Kroner, saa har han ikke noget og skal ha' sagt, og saa har vi jo her i København den Præst, som taler over dem, der har taget Livet af dem selv. Det er en pæn Mand og en human Mand, ikke en af disse herne Brandkandidater.«

»Ja, Petersen,« sagde Fruen, »det kan jo være meget rigtigt; men efter Religionen saa *maa* Folk jo ikke tage Livet af sig.«

»Nej, det maa de ikke, og det var meget sørgeligt af Thorsen ogsaa overfor hans gamle Ven, at han gjorde det. Men der er noget og

hedder Undskyldning, Flora, og den skal vi altid finde her i Verden. Jeg ved ikke, for jeg er ikke lært paa nogen Maade, men der er ingen og faar mig til at tro paa dette Baal og Brand.«

»Du vil vel have, at jeg og den lille Beate tager med ud paa Kirkegaarden.«

»Jeg vil ikke have noget, Flora. Det maa staa enhver frit for.«

»Ja, jeg har nu talt med Beate om, at vi vilde tage med derud.«

Gamle Petersen tog sin Kone om Skulderen og kyssede hende: »Tak skal Du have, Flora! Det var en pæn Tanke af Dig. Hun er nu ogsaa en god lille Pige, Beate. Men saa skal Du tage Drengen med. Han kan have godt af lidt Alvor, den Knægt.«

Fru Petersen havde haft mest Lyst til at gøre Indvendinger, men nænnede det dog ikke . . . .

I god Tid mødte ogsaa Fru Krarup hos Petersens og havde sin Mand med. De havde bestilt Vogn til at hente dem dèr, for at hele Familjen kunde køre sammen den lange Vej ud til Vestre Kirkegaard. Kandidaten kom ind, med nystrøget Silkehat i Haanden. Gamle Petersen var rørt.

»Det var pænt af Jer alle sammen. Og sikke nydelige Kranse!«

Stemmen var noget usikker: »Ja, nu kommer de jo fra Vaabenbrødrene og med Fanen . . . vel gør de det — saa gamle 52, han kommer dog lidt pænt i Jorden.«

Beate gik omkring i en ejendommelig Gysen, baade af Højtidelighed over Situationen og saa ogsaa i Erindringen om i Gaar Aftes. Hun følte sig ikke rolig, men vilde gøre alt for at bekæmpe sig.

»De ser lidt daarlig ud,« hviskede Kandidaten til hende.

Vidste han, hvoraf det kom? Hun havde undgaaet ham i Gaar. Havde han lagt Mærke til det? Hans Stemme var saa blød. Tænkte han maaske paa, at han nu ogsaa snart maatte sige hende, at han — — elskede hende. Eller elskede han hende maaske ikke?

Beate saà helt rædselslagen over paa ham, som igen havde fjernet sig nogle Skridt fra hende, men mødte i det samme Fru Krarups Blik og tog hastigt Øjnene til sig. Det var paa Tide, at de kom af Sted.

I det lille Kapel rungede Præstens stilfærdige Ord helt ud i Rummet, saa faa Mennesker var der. Foruden Petersens Fa-

10*

milje og de fire Udsendinge fra Vaabenbrødrene med Fanen, kun et Par Madamer, som ingen kendte, og saa til allersidst en gammel Herre, der havde sat sig paa en af de bageste Bænke. Beate troede, hun var den eneste, som havde lagt Mærke til, at han var kommen. Men bagefter, ude ved Graven, var han gaaet hen til den gamle Hr. Petersen, som var blevet ved at holde Hatten i Haanden, til den gamle Herre bad ham sætte den paa.

Petersen vendte sig til sin Kone: »Det er Thorsens og min gamle Kompagnichef, Mutter.«

Fru Petersen kunde ikke fordrage, at Hr. Petersen sagde Mutter til hende; men hun smilede jo og hilste paa den gamle Herre, som trykkede dem allesammen i Haanden.

»Undskyld, Hr. Oberst,« sagde Petersen, »men ved Hr. Obersten, hvem den unge Pige her er. Det er saamænd Løjtnant Steffensens Datter.«

Beate saà ind i et gammelt, noget rynket Ansigt med lidt blege Øjne til en hvid Mustache, men med løftet Hage.

»Det glæder mig at hilse paa Dem, Frøken. Deres afdøde Fader satte jeg under Krigen megen Pris paa.«

Gamle Petersen stod stille, medens Vandet løb ham ganske stille ned ad Kinderne. Men han smilede og nikkede.

»Der kan Du se, Beate,« sagde han bagefter, da Obersten var gaaet, »det var ikke Løgn, det vi fortalte Dig, Thorsen og jeg, om din Fader.«

»Det var en sød, gammel Mand, den Kaptajn eller General,« sagde Fru Krarup.

»Ja, det er en herlig Mand, min Pige. Nu har han jo godt ku' husket Thorsen, for han var med de bedste, vi havde i Kompagniet, og saa har han set fra Vaabenbrødrene, at det var ham, der skulde begraves, saa møder han. Og kommer straks hen og giver mig Haanden — saa nydeligt.«

»Giver Dig Haanden! Det kunde da ikke være for meget til en Mand i din Stilling,« sagde Fru Petersen.

»Naar min Kompagnichef fra Krigen a', han kommer hen og giver mig Haanden, Flora, saa er der ikke noget og hedder Stilling — civil Livsstilling!«

»Ja, det kan jeg briljant forstaa,« sagde Arkitekt Krarup. Han gik i hele sin Kæmpeskikkelse og ludede, ved Siden af Konen, og havde hidtil ikke mælet et Ord.

»Ja, jeg med,« tilføjede Fru Krarup.

Kandidaten var kommen hen paa den ene Side af Beate, medens de gik ad den lange Allé ud imod Kirkegaardens Udgang.

Fru Krarup gik over paa hendes anden Side.

»De er vist Fredsven, Kandidat,« sagde hun, ganske pludseligt.

Kandidaten var lige ved at komme til at le: »Jamen hvor kan De vide det?«

»Det kan man se paa Dem.«

»Ja,« sagde Fru Petersen, »der er da ingen, som kan sige andet, end at Krig er frygtelig barbarisk.«

»Barbarisk,« faldt gamle Petersen ind, »nej, Krig er slet ikke barbarisk, for det er noget, der har været alle Tider og vil blive ved at være alle Tider. Men jeg skal sige Dig, hvad der er barbarisk, det er, naar Prøjserne de skød paa saarede Folk, og det gjorde de den attende April paa en svensk Officer.«

»Det er briljant, Pappe,« sagde Fru Krarup, »der er ingen, der skal sætte Dig, Du kan altid klare den.« —

De kom nu ud af Kirkegaarden og steg til Vogns. Krarups vilde ikke med de andre hjem.

»Men kom snart op til os, Beate,« sagde

Fruen, »saa skal vi snakke om baade Krig, Fred og Kærlighed.«

Beate ſandt jo altid, det var en underlig Maade, Fru Krarup havde at udtrykke sig paa. Men at hun var god, det havde Beate selv set den Dag med Faderen, saa det var baade vist og sikkert.

XVII

Om Eftermiddagen havde Beate travlt med at skrive Breve, Erik var ude, som saa tit om Søndagen, og desuden skyldte hun Brev hjem. Ikke til sin bedste Veninde, Aline, som desværre, for alle sine Fornøjelser og Baller, ikke havde faaet Tid til at svare Beate sidste Gang, men til Louise, der skrev disse dejlige lange Breve med alle mulige Tanker i om Livet og Mennesker. Tænke sig, at Beate virkelig ikke havde naaet at svare paa det sidste med andet end et Par korte Linjer om, at hun ikke havde Tid! Og saa at hun i disse sidste Maaneder slet ikke havde haft fuld Fortrolighed til sin Søster — ikke nævnet et Ord om det, som dog var det eneste, der optog hende! Men hun *kunde* ikke, som naar man i Søvne gerne vil tale, men man kan det ikke. Det var umuligt.

Og nu paa Onsdag, blot om tre Dage, begyndte Paaskeferien og varede i otte Dage.

Det havde været Beates skønneste Drøm og mest bestemte Forsæt, at hun vilde lægge hen, hvad hun havde faaet til Julen, og se at spare paa sine smaa Udgifter for at kunne samle sammen til at komme hjem inden Sommerferien, ja allerede til Paaske. Det skulde være en Overraskelse for Moderen og Louise, og Beate havde tit og mange Gange udmalet sig deres Glæde, naar hun saaledes uventet skrev, at nu kom hun.

Pengene var samlet sammen, til Dampskibet frem og tilbage, oven i Købet rigeligt — men Beate vilde ikke rejse hjem, havde ikke nævnet et Ord til Petersens derom og slaaet det hen for sig selv, fordi hun, allerede inden den sidste ganske overvældende Dag iforgaars, havde følt, at hun vilde savne ham for meget. Saa vidt var det kommet med hende! Hun halvt løj for sin Søster, havde glemt sin Moder, tænkte ikke paa noget andet ved Dag og Nat end sin altfortærende Kærlighed!

Med Vold og Magt tvang hun sig til at skrive alle de mange Sider fulde om Begravelsen og Petersens og Krarups, kun ikke et Ord om ham. Hun kunde ikke saa meget som nævne hans Navn, naar hun ikke turde skrive alt om ham. —

Det blev Aften, og efter Tebordet spillede hun som sædvanlig nogle Spil med Petersen og med Valdemar og hans Ven, den lille Lange. Det adspredte hende lidt, men da hun var gaaet ind til sig selv og var kommen i Seng, og det var blevet ganske stille, saa begyndte Tankerne igen, endnu meget mere uroligt og pinefuldt end før. Erik var ikke kommen hjem endnu, i Nat skulde hun sikkert kunne holde ud at ligge vaagen for at høre ham komme.

Hvor kunde han dog blive af saa sent? Ja, hvor var han egentlig henne? At det aldrig før var faldet hende ind at spørge ham om det! Hun maatte jo dog vide, hvor han var, hos hvem han var, hvad han foretog sig, om han tænkte paa hende! Aa, Gud, hvor det gjorde ondt at holde saa meget af et Menneske! . . . .

Og saa var hun dog som sædvanlig faldet i Søvn, inden han kom hjem.

Det var godt, fandt Beate, med de otte Dages Paaskeferie, som allerede begyndte paa Onsdag. Saa kunde der da blive en hel lang Uge, hvor hun slet ikke havde nogen af disse besværlige Pligter at tænke paa, for i de sidste Dage var Arbejdet igen begyndt med

at plage hende og gøre hende nervøs. Det tvang hende jo bort fra det eneste, hun følte Lyst til at tænke og tænke og atter tænke paa.

Om Mandagen, da hun skulde hjem fra sit Kursus, gik hun ikke den sædvanlige Vej, men hurtigt og alene, ned ad en af Hovedgaderne, sagtnede saa sine Skridt, da der ingen Fare var for, at nogen af Kammeraterne skulde indhente hende.

Gaden var meget lang, og det var lige i den modsatte Ende, at den Højesteretssagfører boede, som Erik var Fuldmægtig hos. Jo langsommere Beate nu vandrede, jo længere kunde hun have den yndige Fornemmelse af noget dejligt, hun gik i Møde. Og saa var det dog blot at se det Sted og gaa forbi den Port, ind ad hvilken han gik hver eneste Dag. Hun havde aldrig været der før, kun bestandig hørt tale derom og om Højesteretssagføreren. Nu, da hun saà hans Navn staa der, sort og tydeligt paa den hvide Porcelænsplade, var det for Beate som en kær Drøm, der var bleven til Virkelighed. Det var Eriks Haab ved sin Dygtighed engang at kunne blive medoptaget som Overretssagfører i Forretningen, saaledes som det allerede havde været Tilfælde med en anden Fuldmægtig, der nok havde været

ganske udmærket dygtig. Saa skulde Eriks Navn staa paa en Porcelænsplade neden under Højesteretssagførerens, saaledes som den andens allerede gjorde det. Aa, hvor det blev dejligt!

Først da Beate var forbi, tænkte hun paa, at hun maaske kunde have mødt Erik, han talte somme Tider om, at han i Kontortiden kunde være et Ærinde i Byen.

Var det maaske muligt at møde ham endnu?

Hun skelede ind i de store Butiksvinduer, hvor man kunde se dem, der gik bag en. Hun stod stille og lod, som hun vilde kige et Øjeblik paa nogle Bøger hos en Boghandler, blot for at faa Lejlighed til at vende sig og se ned ad Gaden den anden Vej. Hun gik langsommere og langsommere, indtil til sidst et Par unge Herrer saà hende i den Grad dristigt ind i Ansigtet, at det gav et Ryk i hende. Hun blev bange og fór af Sted, som om hun havde faaet et Dunk i Nakken...

Fra Beate kom hjem, og til Middagen blev rettet an, var der altid en Times Tid. Hun havde ofte været glad derfor, man kunde saa dejligt udrette mange Smaating og gaa og tænke saa veltilfreds i den lille Time, hvor det dog ikke kunde nytte for Alvor at tage fat paa Lektierne.

Men i Dag var Beate kun urolig. Hun længtes ganske pinefuldt efter det raske Tag i Entrédøren, Nøgleknippets Klirren og saa Eriks hurtige, knirkende Skridt forbi hendes Dør.

Da de Skridt endelig lod sig høre, stod Beate, saa tæt som hun kunde, helt henne ved Døren, med Armene op om Karmen. Og lige i det Erik gik forbi, trykkede hun et Kys mod den hvidmalede Dør.

Bagefter skammede hun sig frygteligt over det. Men hun kunde ikke gøre ved det. Det havde været aldeles uimodstaaeligt. Og hun vilde gøre det igen en anden Gang, naar han gik forbi.

I det hele taget, naar Beate tænkte rigtigt over det, saa skammede hun sig egentlig ikke mere. Hun blot elskede og længtes. Men naar hun saa kom ind i Spisestuen, hvor Erik sad lyslevende, kunde hun være ved at krybe i et Musehul igen.

Det maatte have en Ende, for det var ikke til at udholde! . . .

Han var som altid, smilende og elskværdig, hensynsfuld, snakkede ikke meget, faldt ofte hen i Tanker, saaledes som Beate allerede tidligere havde bemærket det — saa kunde han tit derefter betragte hende

med saadan et kærligt, vagt Udtryk, som om det ikke var hende, han saà paa, men en Drøm. Bare hun havde turdet tale først til ham!

Det fór igennem Beate: han generede sig maaske, holdt sig tilbage. Skønt — han var jo saa ligefrem og altid i jævnt godt Humør og meget ældre end hun, fem og tyve Aar. Men det kunde jo dog tænkes. Hun vidste da ogsaa fra Bøger, at Mænd tit blev forlegne, selv om man ikke kunde mærke noget paa dem.

Skulde hun se — saadan at opmuntre ham lidt? Nej, fy — det var dog en frygtelig Tanke! Men hun kunde ikke holde dette ud i Længden. Og hvorfor var han ogsaa saa meget ude, som hun ikke vidste hvor — —? Alt det, hun nu virkelig, baade Mandag og Tirsdag, bestræbte sig for det, saa *kunde* hun ikke blive alene med ham.

Tirsdag Aften blev han længe ude. Beate hørte, han kom hjem og drejede om for Lyset. Klokken var dengang næsten halv et.

Saa blev det Dagen før Skærtorsdag. Nu var Beates Ferie jo begyndt, og hun var hjemme, da Erik kom ind til Tebordet lidt over Klokken ni.

Han var i udmærket Humør.

»Nej, hvor det er hyggeligt, Frøken Beate, at have Dem siddende her med Smækforklæde paa som den sødeste lille Husmoder. De tager Dem storartet ud. Og sikken et Vejr vi har« — han saà hen imod Vinduerne — »dejligt, med blaa Luft og Solskin!«

Fru Petersen kom ind.

»Rejser Du saa i Morgen, Erik, eller hvad bliver det til?« spurgte hun.

Beate kunde da ikke tænke sig Muligheden af, at Erik vilde rejse. Hvad skulde det betyde?

»Ja, Tante, det kan jeg først sige Dig i Eftermiddag.«

Fru Petersen rystede lidt paa Hovedet: »Men saa maa Du lade Beate sige Besked til Pigerne om det, for Du ved, jeg skal spise henne hos Fru Pødenphant i Dag.«

»Ja,« sagde han og straalede over hele Ansigtet, »jeg skal nok sige Frøken Beate Besked.«

Fru Petersen vendte sig mod Beate.

»Sikken et Humør!« sagde hun og rystede beundrende paa Hovedet, »men det klæder ham.«

Det maatte Beate lade Fru Petersen, at Eriks Humør klædte ham. Han havde været

rent ud bedaarende i Dag. Men det, at han muligvis skulde rejse, blev ved at løbe rundt i Hovedet paa hende hele Formiddagen, efter at han var gaaet paa Kontoret. Han vilde da ikke rejse fra hende! Det kunde han ikke nænne . . . i hele fire Helligdage, hvor hun havde glædet sig saa vanvittigt til, at i hvert Fald paa nogle af dem hele Familjen skulde være samlet, maaske køre Aarets første Ture i Landauer og bagefter passiare og spille saa hyggeligt hjemme —

Hun *begreb* ham ikke. Nej, det var netop det. Hun var ikke rigtig klar paa ham. Og det var det, hun havde foresat sig, at nu *vilde* hun have Klarhed. Aa, men hun var jo kun dum og blind! Var det ikke Lykke, som havde lyst ud af hans Øjne, da han bøjede sig over imod hende og sagde, at han nok skulde sige hende Besked! Havde hun ikke næsten kunnet falde ham om Halsen, med det samme han sagde det! Det med Rejsen var ikke andet end en Spøg eller saadan noget. Hun vilde bie i Tillid. Det vilde saa sikkert klare sig, altsammen.

Da Fru Petersen skulde ud, var det Beate, som stod for Borddækningen den Dag. Hvis hun havde turdet, som hun vilde, havde

hun dækket med nogle Blomster den Dag. Men det gik jo ikke an, for saa kunde det se ud, som om de vilde feste af Glæde over, at Fru Petersen var ude. Beate maatte le, hun havde saamænd ikke noget imod Fru Petersen, hun havde i det hele taget ikke noget imod noget Menneske og følte, at hun vilde komme til at elske dem allesammen med sand Menneskekærlighed, naar først alt dette overvældende store var kommet lidt til Ro i hende.

Middagen gik udmærket. Valdemar var heldigvis med Moderen. Og Erik lyste helt af godt Humør og spøgte med sin Onkel.

Den gamle Hr. Petersen var mere livlig, end Beate havde set ham efter Hr. Thorsens Død.

»Jeg vil s'gu savne Jer begge to, naar jeg engang skal af med Jer,« sagde han.

Men Beate tænkte, at det kunde jo være, han ikke kom til at miste dem alligevel, hun holdt forfærdelig meget af den gamle Petersen og vilde saa gerne kunne blive ved at være noget for ham.

Efter Middagen drak de Kaffe og spillede et Parti Halma tre Mands. Saa gik Hr. Petersen ned paa Kontoret for at tage imod Besked fra en af Formændene, men Erik blev siddende.

»Jeg har noget at sige Dem,« sagde han, »Dem ganske alene. De maa vide, Frøken Beate« — hans Stemme var dyb og stille, og han saà paa Beate, saa at hendes Øjne blev helt smaa — »De har været meget for mig i Vinter. Jeg ved ikke rigtig, hvorledes jeg skal forklare det, men Deres Nærværelse her imellem Tante og Onkel og Valdemar — ja, jeg overdriver ikke . . . det lyder maaske underligt, noget søgt, men det er virkelig sandt, det har været for mig en — Poesi. Og det har jeg trængt saa forfærdelig til midt i mit Arbejde og imellem Mennesker, der jo ikke er saa overmaade poetiske. Jeg har behøvet en — Sangbund, som . . . ja, jeg kommer til at bruge saadanne underlige Ord, men det er virkelig sandt, De har været en Sangbund for mig . . .«

Hans Ord svirrede helt ud omkring i Luften for Beate.

»Frøken! I denne Vinter har jeg oplevet det, som for mig har været det betydeligste hidtil, jeg kan kun sige det til Dem og ikke til nogen anden.«

Beate trak Vejret meget dybt og blev bange for, han skulde have hørt det.

Men han blev ved, endnu noget mere langsomt: »Netop paa Grund af det, Frøken

Beate, som jeg sagde til Dem før, saa *maa* jeg fortælle det. Jeg har i Vinter forelsket mig, og fra i Gaar af er jeg — forlovet.«

Beate troede altid siden, at hun, efter at Erik havde sagt dette, i hvert Fald nogle Øjeblikke havde været besvimet; vist var det, at hun havde følt Hjertet holde op at slaa. Det var vel, fordi hun sad i en af de lave, bløde, runde Lænestole og et godt Stykke fra Lampen, at han slet ikke havde lagt Mærke til det, men kun ustandselig talt videre. Desuden var han vistnok i det samme sprunget op og havde givet sig til at gaa op og ned ad Gulvet og tale, saa Beate havde da vundet sin Bevidsthed helt igen. Hun havde oven i Købet kunnet ønske ham til Lykke; men hvis de ikke i det samme havde hørt den gamle Hr. Petersen komme op fra Kontoret, saa maatte Erik have opdaget, hvorledes det var fat med hende. Nu brød han af ved at høre sin Onkels Skridt og sagde Farvel. Beate havde taget ham i Haanden, tilmed underlig stærkt som Svar paa hans varme Haandtryk, og efter at han nu var ude af Stuen, blev bare de sidste Ord, han havde sagt, ved med mekanisk at gentage sig for hende, som om de endnu lød ude i Rummet: at han ikke ønskede

11*

sin Forlovelse bekendt, førend han om et halvt Aar var bleven Overretssagfører, men at *hendes* Familje vidste det, og at han nu i Helligdagene skulde sammen med dem allesammen ud paa Landet til Tisvilde, det havde Konsulen været oppe paa Kontoret i Dag at faa endelig aftalt.

»Naa, sidder Du her alene?« spurgte gamle Petersen, som kigede indenfor.

»Ja, men jeg skal nu straks ind . . . at skrive Breve.«

»Jeg troede ikke, Erik var gaaet.«

»Jo, han gik lige nu. Han bad mig for Resten sige, at Konsul — Gertsen, hvor han kommer, han havde været oppe paa Kontoret i Dag, og Erik rejser med dem i Helligdagene til Tisvilde.«

»Aa, han har s'gu da heller aldrig Ro paa sig herhjemme. Det har han ikke turdet sige til mig« — gamle Petersen lo — »han gaar naturligvis dèr og snuser efter en af Døtrene. De er saamænd ogsaa gode nok for en pæn lille Kassekredit som Sagfører.«

»Ja, saa gaar jeg,« sagde Beate.

»Gør Du det, min Pige! Og saa spiser vi to alene til Aften sammen.«

Beate tænkte, medens hun gik, at det blev

der nu ikke noget af, hun kom ikke ind til Tebordet, om hun saa skulde lægge sig til Sengs for at undgaa det. Helst vilde hun lade være med at spise nogen Sinde mere, bare dø, ligefrem dø. Ja, dø, det var det eneste. — Om man nu turde kaste blot et lille Tørklæde over Hovedet og saa løbe lige ud i Søen! Men det var jo en Synd, den største Synd — næst det at fornægte Gud.

Tænk, at hun slet ikke græd! Kunde slet ikke. Det bare stemmede altsammen ligesom *bort* fra Hjertet. Aa, aa, hvor det gjorde ondt! Aa, hvor det var en Sorg! Han rejste — til en anden. Og hun skulde blive her — vanvittig af Sorg!

Beate rejste sig op fra Sofaen inde i sit lille Værelse: Nej, hun *vilde* ikke blive her. Hun vilde hjem. Ja, ja, ja, hjem! Hjem til dem, som hun næsten havde glemt i den sidste Tid, hjem til de eneste, som virkelig var hendes i den hele Verden, og som vilde kunne føle med hende, fordi de selv havde kendt Sorg. Det var netop det. Ingen havde kendt mere til Sorg end netop hendes Moder og hendes Søster. Og de levede i den og med den. Kun hos dem kunde Beate være, nu da Sorgen ogsaa havde ramt hende.

Saadan havde det vel været hende bestemt fra Fødselen af, som en Skæbne, et Kors, hun skulde bære, som Moderen sit og Søster Louise sit. Moderen havde haft hendes Fader, Louise sin Forlovede, der var død, og nu Beate Erik.

Det maatte kunne indrettes saaledes, at hun kunde rejse. Hun skulde nok finde paa noget, lyve, bare for at komme af Sted, det var kun Nødløgn — for hun *maatte* hjem, hjem, hjem!

XIX

ENDNU medens Beate sad og tænkte over, hvorledes hun bedst skulde bære sig ad med at komme hjem saa hurtigt som bare muligt, ringede det paa Entrédøren. Og et Øjeblik efter bankede Stuepigen paa og sagde, det var Fru Krarup, som gerne vilde tale med Frøkenen.

Beate virrede med Hovedet: »Jeg er ikke hjemme.«

Pigen nikkede forstaaende. Men straks derpaa hørte Beate Fru Krarups høje Stemme ude i Korridoren: »Sludder — med Hat og Kaabe hængende i Entréen. Det er vist bedre, Frøkenen tager dem med sig næste Gang, hun gaar ud . . .«

Og saa stod Fru Krarup foran Beate inde i hendes lille Værelse.

»Men Gud, Pigebarn, hva'« — hun havde kastet et Blik hen over Beates hele Skik-

kelse, medens de gav hinanden Haanden — »Du er jo saa forelsket. at Du ligefrem klistrer a'et. Herre Du godeste!«

Beate vendte Hovedet bort.

»Og det i Glansbilledet! Jeg saà jo ude paa Kirkegaarden, det var galt. Derfor er det saamænd ogsaa, jeg kommer. Men nu har han altsaa kysset i Krogene!«

»Nej,« sagde Beate meget hurtigt.

»Naa, saa er der det i Vejen, at han *ikke* har gjort det.«

Beate vilde svare, men Fru Krarup trykkede hende ned i Sofaen: »Sæt Dig, Pigebarn, og lad os faa en Redelighed paa dette her . . .«

Hun tog hende venligt om Halsen. Og saa først kom Beate til at græde — stærkere og stærkere, indtil hun hulkede.

»Helledussedasse, ja! Det kan jo være galt nok. Jeg har selv tudet, til jeg hikkede, for en Knapkadet, der var Broder til en af mine Skoleveninder. Han havde Grinemund og Braknæse og saa en lille Vorte med tre krøllede Haar, som altid voksede ud igen. Tilsidst brændte de den af ham med italiensk Skedevand nede i Neapel, saa saà han ud, som om han havde ligget og kradset sig i Søvne om Natten.«

Beate græd bestandig.

Fru Krarup bøjede sig over hende: »Naa, ja, saa, lille Beate! Herregud, syntes Du, den Hr. Erik var saa køn?«

Beate hulkede endnu. Men et sagte Ja! kom der frem.

Fru Krarup greb hende med begge Hænder om Haaret og kyssede hende: »Du er en sød Unge.«

De blev siddende lidt uden at sige noget. Men saa spurgte Fruen: »Hvad er det saa, han har lavet med Dig?«

Da tørrede Beate hurtigt sine Øjne med Lommetørklædet og saà Fru Krarup lige ind i Øjnene.

»Han har forlovet sig,« sagde hun fast. Men i samme Øjeblik fortrød hun det, for hun havde jo lovet ham saa bestemt ikke at tale om det til nogen.

»Aa — De maa endelig ikke sige det!« føjede hun til.

»Nej, Gud Fader fri og bevare mig! Lad mig bare faa at vide, hvem det er med.«

»Ja, det maa jeg nu slet ikke fortælle.«

Fru Krarup tog hende i Armen: »Har han gjort Dig til fortrolig! Aa, nej, Gud, hvor det ligner Mandfolk, de søde Dyr!

Torskedumme og blinde fra Naturens Haand. Hvem er det saa?«

»Ja, synes De, jeg kan sige det?«

»Om Du kan sige det? Bare herut med hende! Hun har ikke fortjent bedre.«

»Ja, det er den ældste Datter hos Konsul Gertsens.«

»Maa jeg gratulere!« — Fru Krarup trykkede Beates Haand, som hun helt uvilkaarligt lod hende handle med — »Du kan tro, Beate, det vil hjælpe, naar Du først faar set hende. Det gør det saa at sige altid, naar man ser dem, de har taget, for de plejer at være rædsomme. Som nu mig med Kadetten, han var for Resten bleven Løjtnant dengang, og jeg vil sige Dig, at grim var han, men det var et Mandfolk! Gaar han saa ikke hen og tager den tykke Jenny Mejer med Suppeøjnene, hun hed aldrig andet, fra det hun fik Kadetomgang, end Spækhvalen. Og saa kan Du tro, jeg var færdig. — Han er saamænd ikke mere end Løjtnant endnu og ligger og sejler Vandet tyndt med Postskibene, og Madam Spæk, hun bor i Korsør i et Hus og en Lejlighed, der er saa lille, at naar hun vil have rigtig Plads til sine tykke Luffer, saa maa hun lukke Vinduet op og række dem ud a'et. Gud Fader be-

vares! Og naar Skibet kommer og det gaar, saa vifter hun med Lommetørklædet — som Sømandsbrud. Det er Straffen.«

»Er hun da ikke køn?« spurgte Beate.

»Spæk?«

»Nej, jeg mener hans — Eriks.«

»Ja, hun har det nu ikke med det fede; det er paa den anden Maade, engelsk Stil: Garderhøjde og Lørdagsbræt. Det er dejligt, hun har Ansigt, for ellers kunde Du ikke se, hvad der er for og hvad der er bag paa hende.«

Det var ligesom Beate blev baade lidt trøstet, men paa samme Tid næsten endnu meget mere bedrøvet over det, hun hørte.

»Jamen hun spiller vist dejligt,« sagde hun.

»Det kan nok være, hun kan kvinkelere lidt, og den nye Damestudenterfabrik er hun gaaet ud fra. Jo, jeg tror nok, hun passer udmærket til Hr. Erik.«

»Tror De virkelig? Tror De, hun vil passe til ham — udmærket?«

Fru Krarup saà hurtigt paa Beate: »Ja, det vil sige, jeg mener, at hun vil passe til ham lige saa godt som saa mange andre. I det hele taget — Hr. Erik, jeg kan saa godt forstaa, Du har forelsket Dig i ham, men Du maa bare ikke sørge over ham, for den Sort

kan Du købe under Indkøbspris, naar Du bliver lidt ældre, men saa gider Du ikke rørt dem.«

Beate rykkede lidt paa sig i Sædet; men Fru Krarup fulgte efter og lagde Armen om hendes Liv: »Du maa ikke blive vred paa mig over det, jeg siger, jeg mener Dig det saa godt, det ved Gud jeg gør, jeg kunde s'gu ligefrem tude. Det er ogsaa Fandens, man ikke er blevet Mandfolk, for de *har* mere Stivelse i Hjernen, det kan man ikke tage fra dem. Det er ikke dette her, med at man bliver blød i Benene, og saa begynder det oppe i Hovedet og kører rundt over det hele.«

»For Pokker, nu maa det have en Ende,« sagde hun og rejste sig.

»Ja,« sagde Beate, »jeg vil heller ikke græde mere, det har jeg bestemt.«

»Se, det var rigtigt, fornuftigt og pænt. Lad Du bare Konen beholde sine Appelsiner, min Ven, Du skal saamænd ikke ærgre Dig mere over ham. Han og Flora, de er jo nok det, man kalder kønne, men, uf, de ser alligevel ud, som de var gjort i Maaneskin.« —

Beate rejste sig ogsaa og pressede Lommetørklædet endnu en Gang mod sine Øjne. Hun tav lidt, men saa sagde hun: »Ja, Fru

Krarup, tak for al Deres Venlighed imod mig! Jeg skal nok tænke saa lidt som muligt paa ham. Og nu rejser jeg hjem i Morgen . . .«

Fru Krarup traadte hurtigt et lille Skridt frem imod hende: ». . . med Tak for den ved Baaren holdte trøsterige Tale. Nej, Du kan tro nej, min Tøs, hjem det kommer Du ikke.«

Hun stod nu ret op overfor Beate, der var bleven helt forvirret: »Jamen, Fru Krarup, jeg maa da have Lov til at tage hjem.«

»Det er det eneste, Du ikke har Lov til. Saa vil jeg hellere følge Dig lige ud i Peblingesøen. Det manglede bare Du skulde hjem til Moder og Louise. Beate, hør nu« . . . . hun tog Beates Arm, satte sig og fik hende trukket ned i Sofaen ved Siden af sig — »tror Du ikke, jeg kender Louise ud og ind og din Moder og hele Redeligheden. Ja, det kan ikke nytte noget, Du spræller og sparker, for Sandheden, den skal Du høre nu; bagefter kan det ikke hjælpe Du faar den at vide. Ser Du, Louise hun kom jo herover til København og havde været forlovet med dette Vidunder af en Bondeprokurator eller hvad det var han var, som trillede rundt af en Blodprop, da hun havde Udstyret færdigt

— ja, *vil* Du blive siddende! — nu finder Du det enestaaende med saadan en forlovet, men naar Du selv engang bliver gift, saa giver Du mig Ret i, at det er ikke andet end det rene Mælkebrød. Naa, men Louise sørgede, og saa traf hun min Mand. Han ligner alle Mandfolk, og de er saa medfølende, skal jeg sige Dig, aa, med Kvindesorger, dem er de rent vilde efter. Louise siger jeg saamænd ikke det mindste til, for det bedste Middel mod en Mand, man har mistet, er og bliver en anden Mand, det kan ikke nytte at sige andet. Men dette her, det var nu *min* Mand, og grau liebes Kind ist alle Theorie — som vi allerede lærte hos Frøken Zahle, ikke pille ved Festungen!«

Det var ved at løbe fuldstændig rundt for Beate.

Men Fru Krarup blev ved: »Læg Mærke til, at jeg siger ikke, Louise var forelsket i min Mand, det var ikke kommet saa vidt, dertil holdt hun alt for meget af sig selv endnu og af sin søde Sorg, og saa var hun dydig og et anstændigt Fruentimmer, den Ros skal hun have, for det er jo da en Ros endnu, saa længe det varer. Men det, der begynder med Kildevand, kan ende med det værste, og derfor lukkede jeg den

Kildeforretning. Frøken Louise drog saa hjem over salten Vove, lige som Du nu vil gøre, og dèr sidder hun og Moderen ved Siden af hinanden paa deres Sorger ligesom Katte paa Flæsk. Min Salighed, om de ikke gør det! Dèr skulde de nu have Dig anbragt med. Det ku' klæ' dem. Ulykkelig Kærlighed i Trip Trap Træsko! Først den gamle, hun har da i hvert Fald haft en Mand og faaet nogle Unger, saa Louise, der lige skulde til at have ham, Bondemiraklet, og som Havens sidste Erhvervelse Dig lille søde Bæst, som har mistet en dejlig Drøm i Hr. Eriks Skikkelse. Kære elskede lille Beate, gør Dig selv den store Tjeneste og bliv ikke gal i Hovedet paa mig!«

Fru Krarup saà Beate rigtig ind i hendes Ansigt med de vaade Øjne og den lille røde Næse: »Kan hun ikke le en *lille bitte* Smule?«

Beate følte sig saa forfærdelig træt. Hun klyngede sig uvilkaarlig let til Fru Krarups Arm.

»Jeg har ikke engang skrevet til dem hjemme om det,« sagde hun lige ud i Luften.

»Om hvad? Om hans Forlovelse?«

»Nej, Gud, nej, jeg mener . . . i det hele taget om — Erik . . .«

»Nej, men det var dog aldeles dejligt!

Ingen interessant Fortrolighed med Skæbnens Lod i Lykke og Smerte. Du har dog haft et fornuftigt Instinkt, min Tøs. Du har holdt ham hemmelig. Udmærket rigtigt. Saadan noget skal ikke være paa Aktier. Og det skal Du ogsaa blive færdig med for Dig selv alene, ganske stille. Der er ikke Spor af Grund til at grine a'et, men der er endnu mindre til at tude over det, naar det første Stoss er ovre, og det er det nu, skal Du se, naar Du bare vil tage med Knud og mig ud paa Landet til Borreholm i Paaskedagene. Det var det, jeg kom for at spørge Dig om. Jeg tænkte allerede fra dengang paa Kirkegaarden, at Du kunde vist have godt af at blive luftet lidt. Og nu *skal* det være.«

Ja, Beate vidste alligevel ikke rigtigt . . . .

»Jamen jeg ved for Dig med. Og saa ved Du da i hvert Fald nu, at jeg mener det godt med Dig.«

»Ja,« sagde Beate. »Tak!« føjede hun til.

»Naa, ja saa er det afgjort. Nu gaar jeg hjem til Arkitekt Krarup og hans Afkom, og Du gaar ind, naar det ringer, og drikker Te med gamle Pappe. Du kan godt sige, Du har haft Hovedpine, hvis han kan se Du er lidt rødøjet, men det kan han saamænd ikke. Og bagefter gaar Du i Seng og græder rigtig

godt uden at tænke videre over, hvad det er Du græder for — bare saa det letter, og i Morgen kommer Du til mig ....«

Beate gik tæt hen til Fruen: »Jamen De maa da ikke sige noget til Arkitekt Krarup ... om noget.«

»Ikke et Suk. Det manglede bare! Vi er jo da Kvindfolk ....«

Første Paaskedags Morgen tog Beate med Krarups af Sted til Herregaarden Borreholm. Turen med Toget gik fortræffeligt, Vejret var dejligt, og paa Stationen holdt deres Værtsfolk med Vogn.

Beate var næsten flov over al den Venlighed, som hele Dagen igennem blev vist hende, baade af ældre og yngre. Der var mange Mennesker til Stede, og de morede sig ganske storartet over Fru Krarup, som Beate heller ikke kunde bare sig for at le ad. Men hun tænkte for sig selv, at det bedste var dog, at hun alene — naturligvis foruden Arkitekt Krarup — vidste, hvor god Fru Krarup var med al sin Grinagtighed, hun havde trøstet hende saa pænt igen Dagen efter den første Aften, og Beate havde ogsaa, efter hendes Ønske, læst det Paa-

skebrev for hende, som hun havde skrevet hjem til Moderen og Louise . . . .

Med alle de Gæster, som der i Helligdagene var paa Herregaarden, maatte Arkitekt Krarup sove sammen med en anden Herre og Fru Krarup med Beate.

Paa den første Dags Aften, da de begge var i Natkjolerne, sagde Beate, lige før de skulde i Seng: »Der var noget, Fru Krarup, jeg gerne vilde bede om.«

»Og hvad var det?«

»Maatte jeg ikke have Lov til at sige Du til Dem?«

»Det maa Du virkelig ikke være vred over, at jeg ikke selv har sagt. Vel maa Du sige Du til mig.«

»Saa er vi Veninder,« sagde Beate og smilede.

»Det er vi. For Du er et rigtig kært sundt lille Pigebarn, som der kan blive et ganske briljant Fruentimmer af en Gang i Tiden!«

Og de to Kvinder kyssede hinanden. — —

Af Karl Larsen er tidligere udkommet:
Kvinder — Ære. 1889. — En Latinskoledreng og andre smaa Fortællinger. 1889. — Den brogede Bog. 1891. Cirkler. 1893. — Ej blot til Lyst. 1894. — Doktor Ix. 1896. — Lystfart. 1896. — Udenfor Rangklasserne. 1896. Kresjan Vesterbro. 1897. — Modet og den blanke Klinge. 1898. — Poetisk Tyskland. 1898. — Danske Mænd. 1898. I det gamle Voldkvartér. 1899.

Søster Marianna og hendes Kærlighedsbreve. 1894.

Dansk Soldatersprog til Lands og til Vands. 1895.

Under vor sidste Krig. Samtidige Dagbogsoptegnelser og Breve. 1897. — Vort Folk i 64. 1900.